

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
X kadencja

Druk nr 2872

Warszawa, 6 maja 2026 r.

Pan

Włodzimierz Czarzasty

Marszałek Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Ireneusza Rasia.

(-) Władysław Bartoszewski; (-) Paweł Bejda; (-) Marek Biernacki; (-) Adam Dzięgielewski; (-) Andrzej Grzyb; (-) Henryk Kiepus; (-) Agnieszka Maria Kłopotek; (-) Radosław Lubczyk; (-) Mirosław Maliszewski; (-) Urszula Nowogórska; (-) Mirosław Adam Orliński; (-) Urszula Paślowska; (-) Krzysztof Paszyk; (-) Michał Pyrzyk; (-) Ireneusz Raś; (-) Wiesław Różyński; (-) Jarosław Rzepa; (-) Marek Sawicki; (-) Czesław Siekierski; (-) Henryk Smolarz; (-) Zbigniew Sosnowski; (-) Jacek Tomczak; (-) Stanisław Tomczyszyn; (-) Zbigniew Ziejewski.

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz niektórych innych ustaw

Art. 1. W ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2025 r. poz. 707, 726 i 1113) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) opłatę turystyczno-rekompensacyjną;”;

2) w art. 17:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Opłatę turystyczno-rekompensacyjną pobiera się w drodze inkasa w obiekcie hotelarskim oraz innym obiekcie, w którym są świadczone usługi hotelarskie od osób fizycznych przebywających dłużej niż dobę w gminie – za każdą rozpoczętą dobę pobytu.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Opłaty uzdrowskiej nie pobiera się:

1) pod warunkiem wzajemności - od członków personelu przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych oraz innych osób zrównanych z nimi na podstawie ustaw, umów lub zwyczajów międzynarodowych, jeżeli nie są obywatelami polskimi i nie mają miejsca pobytu stałego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

2) od osób przebywających w szpitalach;

3) od osób niewidomych i ich przewodników;

4) od podatników podatku od nieruchomości z tytułu posiadania domów letniskowych położonych w miejscowości, w której pobiera się opłatę turystyczno-rekompensacyjną albo uzdrowską;

5) od zorganizowanych grup dzieci i młodzieży szkolnej.”;

c) ust. 2a otrzymuje brzmienie:

„2a. Od osób, od których pobierana jest opłata uzdrowiskowa, nie pobiera się opłaty turystyczno-rekompensacyjnej.”;

d) dodaje się ust. 2b w brzmieniu:

„2b. Opłaty turystyczno-rekompensacyjnej nie pobiera się:

- 1) od osób przebywających w szpitalach;
- 2) od dzieci do lat 16.”;

e) uchyla się ust. 3;

f) uchyla się ust. 4;

g) uchyla się ust. 5;

h) wprowadza się ust. 6-11 w brzmieniu:

„6. Opłata turystyczno-rekompensacyjna podlega dystrybucji w następujących proporcjach:

- 1) 80 % gmina, w której dokonano poboru;
- 2) 18% Polska Organizacja Turystyczna;
- 3) 2% inkasent

7. Pobrana opłata turystyczna jest wpłacana do właściwego miejscowo urzędu skarbowego do końca danego miesiąca, w którym dokonano poboru.

8. Dystrybucja pobranych opłat turystycznych następuje raz na kwartał.

10. Opłata turystyczno-rekompensacyjna może być wprowadzona wyłącznie, gdy rada gminy przyjmie w drodze uchwały przysługującą w zamian za poniesienie opłaty - rekompensatę, polegającą w szczególności na przyznaniu zniżki do skorzystania z gminnej instytucji kultury, ośrodka sportu i rekreacji lub z innej oferty o charakterze turystycznym.

11. Wójt, burmistrz, prezydent miasta każdego roku na sesji rady gminy do 30 sierpnia przedstawia informację o przeznaczeniu i poziomie wykorzystania proporcjonalnej dla gminy części kwoty pobranej opłaty turystyczno-rekompensacyjnej w roku poprzedzającym informację.”

3) w art. 19:

a) pkt 1 litera „b” otrzymuje brzmienie:

„b) stawka opłaty turystycznej nie może przekroczyć równowartości 35% minimalnej stawki godzinowej ustalonej na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2024 r. poz. 1773),”;

b) w pkt 1 uchyla się literę „c”;

c) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) z zastrzeżeniem art. 17 ust. 1 i ust. 6 może zarządzić pobór tych opłat w drodze inkasa oraz określić inkasentów i wysokość wynagrodzenia za inkaso, a także może wprowadzić obowiązek prowadzenia przez inkasentów ewidencji osób, o których mowa w art. 17 ust. 1, zobowiązanych do uiszczania opłaty turystyczno-rekompensacyjnej albo opłaty uzdrowiskowej oraz określić szczegółowy zakres danych zawartych w tej ewidencji, uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowego poboru opłaty turystyczno-rekompensacyjnej albo opłaty uzdrowiskowej.”;

d) dodaje się ust. 20 w brzmieniu:

„20. Rada gminy określa w drodze uchwały wysokość opłaty turystyczno-rekompensacyjnej, której wysokość może uzależnić w szczególności od miejsca świadczenia usługi hotelarskiej, kategorii i rodzaju obiektu, posiadanego wyposażenia miejsca, w którym są świadczone usługi hotelarskie, sezonowości, uwzględniając konieczność zapewnienia efektywności poboru opłaty i mając na względzie własne potrzeby finansowe, przy czym poziom minimalnej i maksymalnej stawki możliwej do ustalenia przez gminę zostanie określony w drodze rozporządzenia, o którym mowa w ust. 19 pkt 1 lit. b

Art. 2. W ustawie z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz.U. z 2024 r. poz. 1572 i 1717) w art. 7 po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:

„5b) dochody z opłaty turystyczno-rekompensacyjnej w zakresie, o którym mowa w art. 17 ust. 6 pkt 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych;”.

Art. 3. W ustawie z dnia 25 czerwca 1990 r. o Polskiej Organizacji Turystycznej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1541) w art. 14 w ust. 1 po pkt 9 dodaje się pkt 9a w brzmieniu:

„9a przychody z opłaty turystyczno-rekompensacyjnej, o której mowa w art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2025 r. poz. 707, 726 i 1113);”.

UZASADNIENIE

1. Wprowadzenie

Odwołując się do art. 1 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.) – Rzeczpospolita Polska jest dobrem wspólnym wszystkich obywateli – trzeba stwierdzić, iż turystyka krajowa stanowi istotny element tego dobra wspólnego. Nie tylko stanowi ona rodzaj aktywności spędzanej w różnych celach np. wypoczynkowym czy poznawczym, ale jest również ważną dziedziną polskiej gospodarki oraz narzędziem promocji naszego kraju i kultury wśród podróżnych z innych państw. Sama zaś turystyka jest także oparta na wielu różnorodnych czynnikach, takich jak np. poziom lokalnej infrastruktury, usług czy zapewnieniu porządku publicznego w różnych aspektach. Zaś zapewnienie tych podstawowych czynników dla turystyki należy, co do zasady, do zadań gmin. To na gminach więc spoczywa w dużej mierze odpowiedzialność za prawidłowy rozwój polskiej turystyki. Biorąc to pod uwagę, koniecznym jest zapewnienie gminnym wspólnotom samorządowym takich narzędzi prawnych, aby mogły one w sposób adekwatny reagować na bieżące potrzeby – zarówno ich mieszkańców, jak i odwiedzających ich podróżnych. Rozwój turystyki może bowiem generować nie tylko korzyści dla gmin i jej mieszkańców, ale także liczne problemy np. związane z zanieczyszczaniem i degradacją lokalnego środowiska naturalnego, których nie da się rozwiązać bez stosownych nakładów finansowych. Naprzeciw tego typu szansom i zagrożeniom związanym z turystyką wychodzi właśnie idea prawnego umożliwienia wprowadzenia opłaty turystyczno-rekompensacyjnej.

Wspomniana opłata turystyczno-rekompensacyjna zostanie wprowadzona w ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2025 r. poz. 707)) nowej daniny, podobnej do funkcjonujących w krajach Unii Europejskiej, wspomnianej opłaty turystyczno-rekompensacyjnej. Aktualnie funkcjonująca opłata miejscowa poprzez wyśrubowane wymogi klimatyczne utrudniała, a wręcz uniemożliwiała pobieranie jej w miejscowościach atrakcyjnych turystycznie, a co za tym idzie korzystanie z wpływów z opłat na cele związane z turystyką i promocją turystyczną. Opłaty turystyczne pozostają w Europie istotnym źródłem dochodów dla miast i regionów, pomagając w finansowaniu infrastruktury turystycznej, ochronie środowiska oraz promocji turystyki. Różnorodność stawek i zwolnień pokazuje, jak dane miasto, region czy inny podmiot odpowiadający na promocję turystyczną dostosowuje politykę podatkową do swoich specyficznych potrzeb i celów.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji i oczekiwany efekt.

Przede wszystkim należy stwierdzić, że opłata turystyczno-rekompensacyjna – jak wskazuje sama nazwa proponowanej nowej daniny publicznoprawnej – nie będzie nowym podatkiem. Zgodnie z przyjętymi w nauce prawa kryteriami odróżnia ją od podatku to, iż zawiera w sobie cechę ekwiwalentności. W niniejszym przypadku odbywa się to poprzez rekompensatę polegającą w szczególności na przyznaniu zniżki do skorzystania z gminnej instytucji kultury, ośrodka sportu i rekreacji lub z innej oferty o charakterze turystycznym.

Proponowane narzędzie prawne będzie także respektowało i realizowało konstytucyjną zasadę pomocniczości, umacniającą uprawnienia obywateli i ich wspólnot (Preambuła Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r.). Albowiem to organ wybrany i reprezentujący gminną wspólnotę samorządową – rada gminy – będzie uprawniony do ewentualnego ustanowienia takiej opłaty w drodze uchwały. Wzmocni to także podmiotowość gminy, gdyż to ona, poprzez radę gminy, będzie decydowała o ustanowieniu opłaty turystyczno-rekompensacyjnej albo jej braku.

Przechodząc zaś do sumarycznego wymienienia najważniejszych rozwiązań normatywnych niniejszego projektu, są one następujące:

1. Rada gminy może wprowadzić opłatę turystyczno-rekompensacyjną, którą pobiera się w obiekcie hotelarskim oraz innym obiekcie, w którym są świadczone usługi hotelarskie.
2. Opłatę turystyczno-rekompensacyjną pobiera się od osób fizycznych przebywających dłużej niż dobę w gminie – za każdą rozpoczętą dobę pobytu.
3. Opłata turystyczno-rekompensacyjna nie będzie pobierana:
 - a. od osób przebywających w szpitalach;
 - b. od dzieci do lat 16;
 - c. od osób, od których pobierana jest opłata miejscowa albo uzdrowiskowa.
4. Opłata turystyczno-rekompensacyjna po dokonaniu poboru podlegałaby dystrybucji w następujących proporcjach:
 - a. 80 % do gminy, w której została zebrana;
 - b. 18% Polska Organizacja Turystyczna (POT);
 - c. 2% inkasent.

5. Opłata turystyczno-rekompensacyjna mogłaby być wprowadzona wyłącznie, gdy rada gminy przyjmie w drodze uchwały przysługującą w zamian za poniesienie opłaty - rekompensatę, polegającą w szczególności na przyznaniu zniżki do skorzystania z gminnej instytucji kultury, ośrodka sportu i rekreacji lub z innej oferty o charakterze turystycznym.
6. Rada gminy określa w drodze uchwały wysokość opłaty turystyczno-rekompensacyjnej, której wysokość może uzależnić w szczególności od miejsca świadczenia usługi hotelarskiej, kategorii i rodzaju obiektu, posiadanego wyposażenia miejsca, w którym są świadczone usługi hotelarskie, sezonowości, uwzględniając konieczność zapewnienia efektywności poboru opłaty i mając na względzie własne potrzeby finansowe, przy czym poziom minimalnej i maksymalnej stawki możliwej do ustalenia przez gminę zostanie określony w drodze rozporządzenia.

W następstwie uchwalenia przedmiotowej ustawy spodziewa się przede wszystkim wzrostu przychodów gminnych jednostek samorządowych. Jakkolwiek bowiem uprawnienie do nakładania opłaty będzie fakultatywne dla rady gminy, to jednak są na terenie RP destynacje turystyczne, które wręcz postulują wprowadzenie takiej prawnej możliwości np. miasto Zakopane. Można się spodziewać, że wiele popularnych turystycznie gmin np. z obszaru nadmorskiego czy górskiego, uchwali przedmiotową opłatę. To wszystko ma przełożyć się na większą atrakcyjność turystyczną Polski – zarówno w odniesieniu do rodzimych turystów, jak i z innych państw.

Otrzymywane przez POT środki mają być przeznaczane na promocje turystyki lokalnej, poprzez współpracę z LOT, gmina jest podstawową jednostką samorządu terytorialnego, dlatego promocja tego obszaru przy wykorzystaniu środków tam gromadzonych powinna być jednym z ważniejszych celów w nowej perspektywie finansowej. W tym zakresie Rada POT może rekomendować właściwe działania do podjęcia przez POT.

W wyniku analizy problemów, które mają być rozwiązane w przedmiotowej ustawie stwierdzono, iż nie da się zastosować do ich rozwiązania działań nieregulacyjnych, ponieważ w tej formie byłyby one nieskuteczne i niemożliwe do wyegzekwowania na gruncie prawnym. Nie da się bowiem ich rozwiązać w inny sposób, aniżeli poprzez zwiększenie dostępnych środków będących do dyspozycji odpowiednich podmiotów, w przypadku niniejszego projektu zwłaszcza gmin. Umożliwienie radom gmin, odpowiednio do ich własnej oceny sytuacji, uchwalenia opłaty turystyczno-rekompensacyjnej, jest z tej perspektywy najprostszym rozwiązaniem, który nie będzie implikował zbędnych trudności.

3. Przykładowe rozwiązania zastosowane w innych krajach członkowskich OECD/UE.

Opłaty turystyczne są powszechnie stosowane w wielu popularnych destynacjach turystycznych na całym świecie. W Europie, opłaty te są stosowane w celu finansowania infrastruktury turystycznej, ochrony środowiska oraz promowania regionów jako atrakcyjnych celów podróży. Opłaty turystyczne różnią się w zależności od kraju i miasta. Wysokość opłat jest często uzależniona od kategorii zakwaterowania oraz sezonu turystycznego. Poniżej zostaną przedstawione kluczowe informacje dotyczące opłat turystycznych pobieranych w krajach/miastach europejskich.

- **Włochy**

Wysokość tych opłat jest ustalana przez odpowiednie urzędy miejskie i różni się w zależności od kategorii zakwaterowania oraz lokalizacji. Poniżej omówiono systemy opłat turystycznych w trzech popularnych miastach włoskich: Rzymie, Wenecji i Florencji.

1) Rzym

Wysokość podatku turystycznego ustala urząd miasta Rzym, a opłata pobierana jest tylko i wyłącznie w miejscach noclegu.

Stawki – Hotele: od **4 €** do **10 €** za noc w zależności od kategorii (1*-5*) Inne zakwaterowania (np. B&B, agroturystyka): od **3 €** do **7 €** za noc. Sposób płatności: gotówka lub karta w miejscu zakwaterowania.

Zwolnienia: Dzieci poniżej 10 lat, osoby z niepełnosprawnościami, kierowcy wycieczek, siły zbrojne.

Przeznaczenie środków pochodzących z poboru opłaty turystycznej:

Fundusze przeznaczane na promocję miasta, utrzymanie infrastruktury turystycznej, renowację zabytków, poprawę bezpieczeństwa w miejscach odwiedzanych przez turystów.

2) Wenecja

Opłaty różnią się w zależności od miejsca pobytu (Wenecja, wyspy laguny, część lądowa) i sezonu (niski i wysoki).

Zniżki: 30% dla noclegów na stałym lądzie, 20% na wyspach laguny.

Stawki – sezon niski: opłaty wahają się od **0,50 €** do **2,50 €** w zależności od standardu noclegu. Sezon wysoki: opłaty podwajają się, osiągając od **1 €** do **5 €**. Opłata za wstęp do Wenecji **5 €** za osobę. Dotyczy jednodniowych turystów.

Zwolnienia: Dzieci poniżej 10 lat, osoby z niepełnosprawnościami, kierowcy wycieczek.

Przeznaczenie środków pochodzących z poboru opłaty turystycznej:

Zmniejszenie obciążeń dla mieszkańców, poprawa jakości oferty turystycznej, finansowanie prac konserwacyjnych i odbudowy dziedzictwa kulturowego.

3) Florencja

Opłata uiszczana jest u właściciela obiektu, w którym planowany jest nocleg a następnie przekazywana gminie.

Stawki: Od kwietnia 2023 r. stawka podatku miejskiego we Florencji wynosi od 4,50 € do 8 € za noc, zależności od kategorii. Opłata jest płatna za maksymalnie 7 nocy nieprzerwanego pobytu. Inne zakwaterowania: od 3,50 € do 7 € za noc.

Zwolnienia: Dzieci poniżej 12 roku życia, osoby pomagające pacjentom w szpitalach, studenci Uniwersytetu we Florencji, siły policyjne, osoby z niepełnosprawnościami posiadające właściwe zaświadczenie.

Przeznaczenie środków pochodzących z poboru opłaty turystycznej:

Promocja miasta, wspieranie usług informacyjnych oraz finansowanie infrastruktury dla zapewnienia efektywnego funkcjonowania miasta.

- **Grecja**

Grecja, w odróżnieniu od Włoch, przyjmuje jednolite podejście do opłat turystycznych na terenie całego państwa. Bez względu na lokalizację, czy to większe miasta kontynentalne czy malownicze wyspy, stawki są jednakowe. Opłata ta obejmuje również noclegi w pokojach lub apartamentach, a wysokość opłat zależy od kategorii noclegów. Poniżej wysokość opłaty dla różnych kategorii obiektów noclegowych:

1* - 0,25-1 €

2* - 0,50 €

3* - 1,50 €

4* - 3 €

5* - 4 €

Opłata obowiązuje także na pokój/apartament za noc:

Apartamenty - 0,25-1 € (pokoje/apartamenty na podst. liczby kluczy

- **Hiszpania**

- 1) Baleary:

Stawki podstawowe (wysoki sezon): od 1 € (kempingi) do 4 € (hotele 5*).

Stawki podstawowe (niski sezon): od 0,25 € (kempingi) do 1 € (hotele 5*).

- 2) Barcelona:

Stawki podstawowe (wysoki sezon): od 3,7 € (hostele/kempingi) do 6,25 € (hotele 5*).

Stawki podstawowe (niski sezon): od 3,7 € (hostele/kempingi) do 6,25 € (hotele 5*).

- 3) Katalonia:

Stawki podstawowe (wysoki sezon): od 0,60 € (hostele/kempingi) do 3 € (łódź wycieczkowa, hotele 5*).

Stawki podstawowe (niski sezon): od 0,60 € (hostele/kempingi) do 3 € (łódź wycieczkowa, hotele 5*).

- 4) Walencja:

Stawki podstawowe: od 0,50 € (hotele/kempingi niższej kategorii) do 2 € (hotele 5*).

Podatek w Hiszpanii jest pobierany od osób powyżej 16 roku życia, zatrzymujących się w różnych obiektach turystycznych i jest naliczany za każdą kolejną noc pobytu. Dochód z zebranej opłaty służy inicjatywom na rzecz ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju.

- **Francja**

We Francji regiony posiadają pewną autonomię w kwestiach związanych z opodatkowaniem turystów. Władze regionalne ustalają charakterystykę podatku, w tym jego okres obowiązywania, wysokość w zależności od rodzaju zakwaterowania oraz ewentualne ulgi. Podatek turystyczny jest płatny bezpośrednio w miejscach zakwaterowania, zarówno gotówką, jak i kartą.

- 1) Region Île-de-France (Paryż):

Stawki podstawowe: od 2,60 € (1*, B&B, hostele) do 14,95 € (pałace) za osobę, za noc.

Dodatkowe opłaty departamentalne i regionalne.

- 2) Nicea (Owernia-Rodan-Alpy):

Stawki podstawowe: od 0,60 € (1*) do 4 € (pałace) za osobę, za noc.

Ograniczenie dziennego limitu podatku.

3) Lyon (Owernia-Rodan-Alpy):

Stawki podstawowe: od 0,75 € (1*) do 4,55 € (pałace) za osobę, za noc.

Dodatkowy podatek departamentalny.

4) Bordeaux (Nowa Akwitania):

Stawki podstawowe: od 0,80 € (1*) do 4,60 € (pałace) za osobę, za noc

Limity dziennego, tygodniowego i miesięcznego podatku.

Podatek turystyczny ma na celu wspieranie lokalnych inicjatyw i rozwoju infrastruktury, a jego wysokość może różnić się w zależności od regionu i charakteru zakwaterowania. Dodatkowe opłaty regionalne mogą być także nakładane na podstawowy podatek turystyczny.

• Niemcy

W Niemczech podatek turystyczny przybiera różne nazwy i formy w zależności od miasta lub regionu. Możemy spotkać się z określeniami takimi jak podatek od noclegu, podatek od pokoju, podatek od łóżka, podatek od zakwaterowania czy składka turystyczna/opłata.

Zasady ogólne:

- 1) Podatek może być nakładany procentowo od kwoty za pokój/apartament lub ustalanego jako stała stawka.
- 2) Osoby przyjeżdżające w celach biznesowych mogą być również zobowiązane do uiszczenia opłaty, co niedawno zaczęło obowiązywać nawet w Berlinie.
- 3) Oprócz podatku turystycznego, Niemcy pobierają także dodatkowy podatek nazywany opłatą uzdrowską w miejscowościach posiadających spa.

Mechanizmy obliczania: W niektórych miastach kwota podatku jest dzielona na osoby korzystające z noclegu, co oznacza, że opłata jest obliczana indywidualnie dla każdego gościa.

Przykłady stawek w innych miastach:

- 1) Lipsk: 1 € od osoby za noc dla noclegów do 30 €, 3 € dla noclegów droższych niż 30 €.
- 2) Hamburg: od 0,50 € do 4 €, zależnie od ceny noclegu, przy czym za każde dodatkowe 50 € opłaty netto kwota podatku wzrasta o 1 €;
- 3) Darmstadt: 2%;
- 4) Berlin: 5%;
- 5) Dortmund: 7,5%.

Przykładowo Monachium, Stuttgart, Norymberga, Mannheim, Lubeka nie pobierają obecnie żadnych opłat turystycznych od przyjezdnych.

- **Czechy**

W Pradze, nałożono podatek turystyczny w wysokości **50 CZK** za osobę za noc, z maksymalną liczbą 60 nocy. Fundusze pozyskane z podatku mają służyć długoterminowej wizji rozwoju turystyki i miasta, a połowa z nich jest przeznaczana na wsparcie turystyki.

- **Austria**

Zdecentralizowany system podatkowy, gdzie każda prowincja ma autonomię w ustalaniu podatków turystycznych. Podatek jest naliczany za osobę i noc, różniąc się w zależności od regionu. W niektórych miejscowościach uzdrowiskowych pobierany jest dodatkowy podatek, który finansuje koszty infrastrukturalne. Opłatę należy uiścić w miejscu noclegu.

- **Węgry**

W Budapeszcie, turyści są zobowiązani do zapłaty **4%** ceny pokoju/apartamentu za noc od osoby. Zwolnienie z podatku dotyczy głównie gości przyjeżdżających w celach edukacyjnych lub zawodowych.

Źródło: Analiza korzyści i wyzwań związanych z wprowadzeniem opłat turystycznych - Raport z analizy Desk Research opracowanej na zlecenie Wrocławskiej Organizacji Turystycznej.

W odniesieniu do projektowanych zmian ustawy z dnia z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz.U. z 2023 r. poz. 2211) – brak jednolitego rozwiązania na szczeblu UE. Poszczególne kraje stosują własne modele zabezpieczenia interesów podróżnych na wypadek niewypłacalności touroperatorów. Rozwiązania z innych krajów nie stanowią punktu odniesienia dla projektowanych przepisów.

4. Wpływ na rynek pracy

Wzrost przychodów gmin z tytułu opłaty turystyczno-rekompensacyjnej przyczyni się do rozwoju tychże gminnych wspólnot samorządowych, napędzanych przez wzrastający ruch turystyczny. To z kolei powinno implikować wzrostem zatrudnienia w podmiotach szeroko związanych z turystyką np. gastronomia, hotele itd.

DEKLAROWANE SKUTKI REGULACJI (DSR) projektu ustawy

Informacja o projekcie

a) Tytuł projektu:

Projekt ustawy o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz niektórych innych ustaw

b) Przedstawiciel wnioskodawcy:

Poseł Ireneusz Raś

I. Część wstępna

[1] Zwięzły opis zidentyfikowanego problemu i proponowanych rozwiązań.

Zważywszy na rolę turystyki – zarówno jako instrumentu promocji polskiej kultury oraz jako sektora gospodarki – koniecznym jest zapewnienie gminnym wspólnotom samorządowym takich narzędzi prawnych, aby mogły one w sposób adekwatny reagować na bieżące potrzeby wynikające z ruchu turystycznego, które dotyczą nie tylko odwiedzających ich podróżnych, ale również ich mieszkańców. Rozwój turystyki może bowiem generować nie tylko korzyści dla gmin i jej mieszkańców, ale także liczne problemy np. związane z zanieczyszczaniem i degradacją lokalnego środowiska naturalnego lub tkanki miejskiej, których nie da się rozwiązać bez stosownych nakładów finansowych. Naprzeciw tego typu szansom i zagrożeniom związanym z turystyką wychodzi właśnie idea prawnego umożliwienia wprowadzenia opłaty turystyczno-rekompensacyjnej.

Aktualnie funkcjonująca opłata miejscowa poprzez wyśrubowane wymogi klimatyczne utrudniała, a wręcz uniemożliwiała pobieranie jej w miejscowościach atrakcyjnych turystycznie, a co za tym idzie korzystanie z wpływów z opłat na cele związane z turystyką i promocją turystyczną.

Wskazany problem dotyczy przede wszystkim popularnych polskich destynacji turystycznych, wśród których są m.in. liczne miejscowości nadmorskie, górskie oraz metropolie związane z dziedzictwem kulturowym.

Przed wszystkim należy stwierdzić, że **opłata turystyczno-rekompensacyjna nie będzie nowym podatkiem**. Zgodnie z przyjętymi w nauce prawa kryteriami odróżnia ją od podatku to, iż zawiera w sobie cechę ekwiwalentności. W niniejszym przypadku odbywa się to poprzez rekompensatę polegającą w szczególności na przyznaniu zniżki do skorzystania z gminnej instytucji kultury, ośrodka sportu i rekreacji lub z innej oferty o charakterze turystycznym.

Przechodząc zaś do sumarycznego wymienienia najważniejszych rozwiązań normatywnych niniejszego projektu, są one następujące:

1. Rada gminy może wprowadzić opłatę turystyczno-rekompensacyjną, którą pobiera się w obiekcie hotelarskim oraz innym obiekcie, w którym są świadczone usługi hotelarskie.
2. Opłatę turystyczno-rekompensacyjną pobiera się od osób fizycznych przebywających dłużej niż dobę w gminie – za każdą rozpoczętą dobę pobytu.
3. Opłata turystyczno-rekompensacyjna nie będzie pobierana:
 - a. od osób przebywających w szpitalach;
 - b. od dzieci do lat 16;
 - c. od osób, od których pobierana jest opłata miejscowa albo uzdrowiskowa.
4. Opłata turystyczno-rekompensacyjna po dokonaniu poboru podlegałaby dystrybucji w następujących proporcjach:
 - a. 80 % do gminy, w której została zebrana;
 - b. 18% Polska Organizacja Turystyczna (POT);
 - c. 2% inkasent.
5. Opłata turystyczno-rekompensacyjna mogłaby być wprowadzona wyłącznie, gdy rada gminy przyjmie w drodze uchwały przysługującą w zamian za poniesienie opłaty - rekompensatę, polegającą w szczególności na przyznaniu zniżki do skorzystania z gminnej instytucji kultury, ośrodka sportu i rekreacji lub z innej oferty o charakterze turystycznym.
6. Rada gminy określa w drodze uchwały wysokość opłaty turystyczno-rekompensacyjnej, której wysokość może uzależnić w szczególności od miejsca świadczenia usługi hotelarskiej, kategorii i rodzaju obiektu, posiadanego wyposażenia miejsca, w którym są świadczone usługi hotelarskie, sezonowości, uwzględniając konieczność zapewnienia efektywności poboru opłaty i mając na względzie własne potrzeby finansowe, przy czym poziom minimalnej i maksymalnej stawki możliwej do ustalenia przez gminę zostanie określony w drodze rozporządzenia.

Skutkiem braku wprowadzenia proponowanej opłaty będzie brak niezbędnych środków na rozwój i promocję polskiej turystyki. Co też może przełożyć się na mniej satysfakcjonujące wyniki polskiej gospodarki.

[2] Czy były rozważane rozwiązania alternatywne?

➤ Tak

W wyniku analizy problemów, które mają być rozwiązane w przedmiotowej ustawie, stwierdzono, iż nie da się zastosować do ich rozwiązania działań nieregulacyjnych, ponieważ w tej formie byłyby one nieskuteczne i niemożliwe do wyegzekwowania na gruncie prawnym. Nie da się bowiem ich rozwiązać w inny sposób, aniżeli poprzez zwiększenie dostępnych środków będących do dyspozycji odpowiednich podmiotów, w przypadku niniejszego projektu zwłaszcza gmin. Umożliwienie radom gmin, odpowiednio do ich własnej oceny sytuacji, uchwalenia opłaty turystyczno-rekompensacyjnej, jest z tej perspektywy najprostszym rozwiązaniem, który nie będzie implikował zbędnych trudności.

Poniżej zostaną przedstawione kluczowe informacje dotyczące różnych rozwiązań stosowanych w krajach/miastach europejskich.

I. Włochy

Wysokość tych opłat jest ustalana przez odpowiednie urzędy miejskie i różni się w zależności od kategorii zakwaterowania oraz lokalizacji. Poniżej omówiono systemy opłat turystycznych w trzech popularnych miastach włoskich: Rzymie, Wenecji i Florencji.

1) Rzym

Wysokość podatku turystycznego ustala urząd miasta Rzym, a opłata pobierana jest tylko i wyłącznie w miejscach noclegu.

Stawki – Hotele: od 4 € do 10 € za noc w zależności od kategorii (1*-5*) Inne zakwaterowania (np. B&B, agroturystyka): od 3 € do 7 € za noc. Sposób płatności: gotówka lub karta w miejscu zakwaterowania.

Zwolnienia: Dzieci poniżej 10 lat, osoby z niepełnosprawnościami, kierowcy wycieczek, siły zbrojne.

Przeznaczenie środków pochodzących z poboru opłaty turystycznej:

Fundusze przeznaczane na promocję miasta, utrzymanie infrastruktury turystycznej, renowację zabytków, poprawę bezpieczeństwa w miejscach odwiedzanych przez turystów.

2) Wenecja

Opłaty różnią się w zależności od miejsca pobytu (Wenecja, wyspy laguny, część lądowa) i sezonu (niski i wysoki).

Zniżki: 30% dla noclegów na stałym lądzie, 20% na wyspach laguny.

Stawki – sezon niski: opłaty wahają się od 0,50 € do 2,50 € w zależności od standardu noclegu. Sezon wysoki: opłaty podwajają się, osiągając od 1 € do 5 €. Opłata za wstęp do Wenecji 5 € za osobę. Dotyczy jednodniowych turystów.

Zwolnienia: Dzieci poniżej 10 lat, osoby z niepełnosprawnościami, kierowcy wycieczek.

Przeznaczenie środków pochodzących z poboru opłaty turystycznej:

Zmniejszenie obciążeń dla mieszkańców, poprawa jakości oferty turystycznej, finansowanie prac konserwacyjnych i odbudowy dziedzictwa kulturowego.

3) Florencja

Opłata uiszczana jest u właściciela obiektu w którym planowany jest nocleg a następnie przekazywana gminie.

Stawki: Od kwietnia 2023 r. stawka podatku miejskiego we Florencji wynosi od 4,50 € do 8 € za noc, zależności

od kategorii. Opłata jest płatna za maksymalnie 7 nocy nieprzerwanego pobytu. Inne zakwaterowania: od 3,50 € do 7 € za noc.

Zwolnienia: Dzieci poniżej 12 roku życia, osoby pomagające pacjentom w szpitalach, studenci Uniwersytetu we Florencji, siły policyjne, osoby z niepełnosprawnościami posiadające właściwe zaświadczenie.

Przeznaczenie środków pochodzących z poboru opłaty turystycznej:

Promocja miasta, wspieranie usług informacyjnych oraz finansowanie infrastruktury dla zapewnienia efektywnego funkcjonowania miasta.

II. Grecja

Grecja, w odróżnieniu od Włoch, przyjmuje jednolite podejście do opłat turystycznych na terenie całego państwa. Bez względu na lokalizację, czy to większe miasta kontynentalne czy malownicze wyspy, stawki są jednakowe. Opłata ta obejmuje również noclegi w pokojach lub apartamentach, a wysokość opłat zależy od kategorii noclegów. Poniżej wysokość opłaty dla różnych kategorii obiektów noclegowych:

1* - 0,25-1 €

2* - 0,50 €

3* - 1,50 €

4* - 3 €

5* - 4 €

Opłata obowiązuje także na pokój/apartament za noc:

Apartamenty - 0,25-1 € (pokoje/apartamenty na podst. liczby kluczy).

III. Hiszpania

1) Baleary:

Stawki podstawowe (wysoki sezon): od 1 € (kempingi) do 4 € (hotele 5*).

Stawki podstawowe (niski sezon): od 0,25 € (kempingi) do 1 € (hotele 5*).

2) Barcelona:

Stawki podstawowe (wysoki sezon): od 3,7 € (hostele/kempingi) do 6,25 € (hotele 5*).

Stawki podstawowe (niski sezon): od 3,7 € (hostele/kempingi) do 6,25 € (hotele 5*).

3) Katalonia:

Stawki podstawowe (wysoki sezon): od 0,60 € (hostele/kempingi) do 3 € (łódź wycieczkowa, hotele 5*).

Stawki podstawowe (niski sezon): od 0,60 € (hostele/kempingi) do 3 € (łódź wycieczkowa, hotele 5*).

4) Walencja:

Stawki podstawowe: od 0,50 € (hotele/kempingi niższej kategorii) do 2 € (hotele 5*).

Podatek w Hiszpanii jest pobierany od osób powyżej 16 roku życia, zatrzymujących się w różnych obiektach turystycznych, i jest naliczany za każdą kolejną noc pobytu. Dochód z zebranej opłaty służy inicjatywom na rzecz ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju.

IV. Francja

We Francji regiony posiadają pewną autonomię w kwestiach związanych z opodatkowaniem turystów. Władze regionalne ustalają charakterystykę podatku, w tym jego okres obowiązywania, wysokość w zależności od rodzaju zakwaterowania oraz ewentualne ulgi. Podatek turystyczny jest płatny bezpośrednio w miejscach zakwaterowania, zarówno gotówką, jak i kartą.

1) Region Île-de-France (Paryż):

Stawki podstawowe: od 2,60 € (1*, B&B, hostele) do 14,95 € (pałace) za osobę, za noc.

Dodatkowe opłaty departamentalne i regionalne.

2) Nicea (Owernia-Rodan-Alpy):

Stawki podstawowe: od 0,60 € (1*) do 4 € (pałace) za osobę, za noc.

Ograniczenie dziennego limitu podatku.

3) Lyon (Owernia-Rodan-Alpy):

Stawki podstawowe: od 0,75 € (1*) do 4,55 € (pałace) za osobę, za noc.

Dodatkowy podatek departamentalny.

4) Bordeaux (Nowa Akwitania):

Stawki podstawowe: od 0,80 € (1*) do 4,60 € (pałace) za osobę, za noc

Limity dziennego, tygodniowego i miesięcznego podatku.

Podatek turystyczny ma na celu wspieranie lokalnych inicjatyw i rozwoju infrastruktury, a jego wysokość może różnić się w zależności od regionu i charakteru zakwaterowania. Dodatkowe opłaty regionalne mogą być także nakładane na podstawowy podatek turystyczny.

V. Niemcy

W Niemczech podatek turystyczny przybiera różne nazwy i formy w zależności od miasta lub regionu. Możemy spotkać się z określeniami takimi jak podatek od noclegu, podatek od pokoju, podatek od łóżka, podatek od zakwaterowania czy składka turystyczna/opłata.

Zasady ogólne:

- 1) Podatek może być nakładany procentowo od kwoty za pokój/apartament lub ustalanego jako stała stawka.
- 2) Osoby przyjeżdżające w celach biznesowych mogą być również zobowiązane do uiszczenia opłaty, co niedawno zaczęło obowiązywać nawet w Berlinie.
- 3) Oprócz podatku turystycznego, Niemcy pobierają także dodatkowy podatek nazywany opłatą uzdrowiskową w miejscowościach posiadających spa.

Mechanizmy obliczania: W niektórych miastach kwota podatku jest dzielona na osoby korzystające z noclegu, co oznacza, że opłata jest obliczana indywidualnie dla każdego gościa.

Przykłady stawek w innych miastach:

- 1) Lipsk: 1 € od osoby za noc dla noclegów do 30 €, 3 € dla noclegów droższych niż 30 €.
- 2) Hamburg: od 0,50 € do 4 €, zależnie od ceny noclegu, przy czym za każde dodatkowe 50 € opłaty netto kwota podatku wzrasta o 1 €;
- 3) Darmstadt: 2%;
- 4) Berlin: 5%;
- 5) Dortmund: 7,5%.

Przykładowo Monachium, Stuttgart, Norymberga, Mannheim, Lubeka nie pobierają obecnie żadnych opłat turystycznych od przyjezdnych.

VI. Czechy

W Pradze, nałożono podatek turystyczny w wysokości 50 CZK za osobę za noc, z maksymalną liczbą 60 nocy. Fundusze pozyskane z podatku mają służyć długoterminowej wizji rozwoju turystyki i miasta, a połowa z nich jest przeznaczana na wsparcie turystyki.

VII. Austria

Zdecentralizowany system podatkowy, gdzie każda prowincja ma autonomię w ustalaniu podatków turystycznych. Podatek jest naliczany za osobę i noc, różniąc się w zależności od regionu. W niektórych miejscowościach uzdrowiskowych pobierany jest dodatkowy podatek, który finansuje koszty infrastrukturalne. Opłatę należy uiścić w miejscu noclegu.

VIII. Węgry

W Budapeszcie, turyści są zobowiązani do zapłaty 4% ceny pokoju/apartamentu za noc od osoby. Zwolnienie z podatku dotyczy głównie gości przyjeżdżających w celach edukacyjnych lub zawodowych.

Źródło: Analiza korzyści i wyzwań związanych z wprowadzeniem opłat turystycznych - Raport z analizy Desk Research opracowanej na zlecenie Wrocławskiej Organizacji Turystycznej.

II. Wymogi określone w art. 34 ust. 2 pkt 3–5 regulaminu Sejmu

[3] Jakie są przewidywane skutki prawne projektowanych rozwiązań?

1. Wprowadzenie do porządku prawnego możliwości ustanowienia opłaty turystyczno-rekompensacyjnej wpłynie na prawną działalność gminnych jednostek samorządowych poprzez umożliwienie im nakładania nowego rodzaju opłaty lokalnej. W przypadku decyzji danej gminy o wprowadzeniu takiej opłaty będzie to implikowało powstanie prawnego obowiązku jej uiszczenia i przekazania gminie w sytuacji unormowanej projektowanymi przepisami.
2. Proponowane narzędzie prawne będzie respektowało i realizowało konstytucyjną zasadę pomocniczości, umacniającą uprawnienia obywateli i ich wspólnot (Preambuła Konstytucji RP) Albowiem to organ wybrany i reprezentujący gminną wspólnotę samorządową – rada gminy – będzie uprawniony do ewentualnego ustanowienia takiej opłaty w drodze uchwały. Wzmocni to także prawną podmiotowość gminy, gdyż to ona, poprzez radę gminy, będzie decydowała o ustanowieniu opłaty turystyczno-rekompensacyjnej albo jej braku.

[4] Jakie są przewidywane skutki społeczne projektowanych rozwiązań?

1. Ewentualne nałożenie opłaty turystycznej przez gminę wpłynie na większą ilość środków wydatkowanych przez podróżnych w związku noclegiem w danej miejscowości. Jednakże połączenie tej daniny z rekompensatą, polegającą w szczególności na przyznaniu zniżki do skorzystania z gminnej instytucji kultury, ośrodka sportu i rekreacji lub z innej oferty o charakterze turystycznym, a także fakt jej relatywnie niewielkiej wysokości i ustawowych zwolnień od jej opłacenia dla grup wrażliwych społecznie, spowoduje, iż przedmiotowa opłata nie będzie istotnym obciążeniem dla podróżnych. Według danych GUS w 2024 r. 38,8 turystów skorzystało z obiektów noclegowych w Polsce (<https://stat.gov.pl/obszary-tematyczne/kultura-turystyka-sport/turystyka/wykorzystanie-turystycznych-obiektow-noclegowych-w-2024-r-18,3.html>). W ujęciu pieniężnym szacuje się, że z każdym rokiem po roku od wejścia w życie projektowanych przepisów ogół obywateli przeznaczy na uiszczenie opłaty 455 mln. Co w perspektywie 10 lat da 4550 mln zł wydatków. Z kolei w ujęciu niepieniężnym należy stwierdzić, iż około 65% noclegów w obiektach hotelarskich jest udzielane obywatelom RP, dlatego poniosą oni łącznie 455 mln zł wydatków rocznie z tytułu opłaty turystyczno-rekompensacyjnej.
2. Zwiększony ruch turystyczny wiąże się także z negatywnymi skutkami, do jakich należy większe obciążenie środowiska naturalnego w związku z większym przepływem grup ludzi i nie zawsze stosownym respektowaniem norm odnośnie ochrony tego środowiska. Większe środki dla gmin pozyskane z przedmiotowej opłaty pozwolą im skuteczniej niwelować tego typu skutki uboczne np. poprzez większe nakłady na środki ochrony środowiska itp.
3. Podkreślić też należy, iż rozwój turystyki danego szczególnego obszaru jest równoznaczny z rozwojem całego regionu, do którego przynależy. W ten sposób wzmocnienie środków finansowych przeznaczonych na turystykę w istocie wspiera szerszą dziedzinę polityki państwa, jaka jest rozwój regionalny.

[5] Jakie są przewidywane skutki gospodarcze projektowanych rozwiązań?

1. Ewentualne nałożenie opłaty turystycznej przez gminę wpłynie na przedsiębiorców świadczących usługi hotelarskie, w tym MŚP, poprzez to, że będą oni musieli pobierać opłatę turystyczno-rekompensacyjną jako inkasenci. Będą oni także beneficjentami środków pochodzących z podziału pobranej opłaty turystyczno-rekompensacyjnej (2%). Z danych GUS można wywnioskować, iż w Polsce jest około 34 tys. obiektów, w których przedsiębiorcy świadczą usługi hotelarskie (<https://stat.gov.pl/obszary-tematyczne/kultura-turystyka-sport/turystyka/wykorzystanie-turystycznych-obiektow-noclegowych-w-2022-roku,18,1.html>). W ujęciu pieniężnym szacuje się, że grupa dużych przedsiębiorstw zyska z każdym rokiem po roku od wejścia w życie projektowanych przepisów 2 mln zł. Co w perspektywie 10 lat da 20 mln zł. Z kolei w odniesieniu do sektora mikro, małych i średnich przedsiębiorstw zysk ten szacuje się na 12 mln zł, a w perspektywie 10 lat na 120 mln zł. Zaś w ujęciu niepieniężnym trzeba stwierdzić, iż około 15% z obiektów hotelarskich będzie prowadzonych przez duże przedsiębiorstwa, stąd kwota 2 mln zł zysku rokrocznie jako inkasenci. Z kolei Około 85% z obiektów hotelarskich będzie prowadzonych przez MŚP, stąd kwota 12 mln zł zysku rokrocznie jako inkasenci.
2. Projekt przewiduje zwiększenie liczby dokumentów oraz procedur związanych z naliczaniem opłaty turystyczno-rekompensacyjnej. Przedsiębiorcy świadczący usługi hotelarskie, w tym MŚP będą mieli to zrekompensowane poprzez uzyskiwanie 2% z pobieranych opłat. Zaś wzmocnienie lokalnej polityki turystyki, będącej efektem proponowanych zmian, przyczyni się do tego, że nie będzie to duże obciążenie w porównaniu do długofalowych korzyści z tego czerpanych.
3. Wzrost przychodów gmin z tytułu opłaty turystyczno-rekompensacyjnej przyczyni się do rozwoju tychże gminnych wspólnot samorządowych, napędzanych przez wzrastający ruch turystyczny. To z kolei powinno implikować wzrostem zatrudnienia w podmiotach szeroko związanych z turystyką np. gastronomia, hotele itd.

[6] Jakie są przewidywane skutki finansowe projektowanych rozwiązań, w szczególności wpływ na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego?

1. Według danych GUS w Polsce jest 2479 gmin (<https://stat.gov.pl/statystyka-regionalna/jednostki-terytorialne/podzial-administracyjny-polski/>) W ujęciu pieniężnym szacuje się, że gminy uzyskają z każdym rokiem po roku od wejścia w życie projektowanych przepisów 560 mln zł. Co w perspektywie 10 lat da 5600 mln zł. To wszystko może zapewnić nowa fakultatywna kompetencja umożliwiające wprowadzenie opłaty turystyczno-rekompensacyjnej na obszarze gminy. Gmina byłaby Beneficjentem 80% środków pochodzących z podziału pobranej opłaty turystyczno-rekompensacyjnej.
2. W ujęciu pieniężnym szacuje się, że Polska Organizacja Turystyczna uzyska z opłaty z każdym rokiem po roku od wejścia w życie projektowanych przepisów 140 mln zł. Co w perspektywie 10 lat da 1400 mln zł. POT byłby beneficjentem 18% środków pochodzących z podziału pobranej opłaty turystyczno-rekompensacyjnej.
3. Wprowadzenie do porządku prawnego możliwości ustanowienia opłaty turystyczno-rekompensacyjnej wpłynie na działalność gminnych jednostek samorządowych poprzez umożliwienie im nakładania nowego rodzaju opłaty lokalnej. Wzmocni to pozycję gmin jako wspólnoty samorządowej jej mieszkańców i pozwoli w lepszy sposób prowadzić politykę turystyczną na swoim obszarze. Wzmocnieniu ulegnie także kondycja i możliwości POT, która mając większe środki, będzie mogła prowadzić bardziej efektywną promocję walorów turystycznych Polski.

4. Liczba noclegów turystów w obiektach noclegowych w Polsce w 2023 r. – 98 454 980.
5. Liczba obiektów noclegowych w Polsce – 30 413.
6. Liczba aktywnych przedsiębiorstw w Polsce (przeważający rodzaj działalności PKD 55.1 i 55.2) w 2023 r. – 29 555.
7. Zgodnie z powyższym, przy przyjęciu średniej kwoty w wysokości 7 zł można założyć że wpływy z opłaty turystyczno-rekompensacyjnej wyniosą w skali roku ponad 700 mln zł
$$\text{Uśredniona liczba noclegów w skali roku} \times \text{uśredniona kwota opłaty} = \text{kwota rocznego wpływu z opłaty}$$
$$100\,000 \times 7\text{zł} = 700\text{ mln zł}$$
Z tej kwoty 80%, które trafi do gmin to 560 mln zł Z tej kwoty 18%, które trafi do POT to 126 mln zł Z tej kwoty 2%, które trafi do inkasentów to 14 mln zł

[7] Wykaz źródeł finansowania, jeśli projekt ustawy pociąga za sobą obciążenie budżetu państwa lub budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Projekt nie wymaga podania źródeł finansowania, gdyż nie pociąga za sobą obciążenia budżetu państwa lub budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

[8] Czy projekt ustawy podlega procedurze notyfikacyjnej?

➤ Nie

III. Wymogi określone w art. 34 ust. 2a i 2b regulaminu Sejmu

[9] Czy projekt ustawy zawiera przepisy określające zasady podejmowania, wykonywania lub zakończenia działalności gospodarczej (art. 34 ust. 2a regulaminu Sejmu)?

➤ Nie

Projekt nie zawiera przepisów określających zasady podejmowania, wykonywania lub zakończenia działalności gospodarczej.

[10] Czy wdrożenie projektowanych przepisów spowoduje obciążenia administracyjne mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców (art. 34 ust. 2a regulaminu Sejmu)?

➤ Tak

Projekt przewiduje zwiększenie liczby dokumentów oraz procedur związanych z naliczaniem opłaty turystyczno-rekompensacyjnej. Przedsiębiorcy świadczący usługi hotelarskie, w tym MŚP będą mieli to zrekompensowane poprzez uzyskiwanie 2% z pobieranych opłat. Zaś wzmocnienie lokalnej polityki turystyki, będącej efektem proponowanych zmian, przyczyni się do tego, że nie będzie to duże obciążenie w porównaniu do długofalowych korzyści z tego czerpanych. W opracowaniu tych obciążeń dążono do tego, aby były proporcjonalne – a więc aby nie wykraczały poza to, co konieczne.

[11] Czy projekt ustawy zawiera przepisy regulacyjne lub określa wymogi dotyczące świadczenia usług transgranicznych w rozumieniu ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (art. 34 ust. 2b regulaminu Sejmu)?

➤ Nie

Projekt nie dotyczy świadczenia usług transgranicznych w rozumieniu ustawy o uznawaniu kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej.
--

Warszawa, dnia 7 maja 2026 r.

RPW/16592/2026 – 1P

EZD RP KS
(GMS – WSU)
Data rejestracji: 2026-05-12
Data wpływu: 2026-05-12

Pan

Włodzimierz Czarzasty

Marszałek Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 36 ust. 1a regulaminu Sejmu wnoszę autopoprawkę do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz niektórych innych ustaw.

WYDZIAŁ OBSŁUGI PREZYDIUM SEJMU

L.dz. SPS-III, 020.134.6.2026

Data wpływu 12. 05. 2026

Autopoprawka

do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz niektórych innych ustaw (RPW/15997/2026)

1) po art. 3 wprowadza się art. 4 w brzmieniu:

„Art. 4. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.”

Uzasadnienie

Celem niniejszej autopoprawki do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz niektórych innych ustaw jest określenie terminu wejścia w życie przepisów zawartych w projekcie ustawy.

Wnioskodawcy proponują aby termin wejścia w życie wynosił 14 dni od dnia ogłoszenia ustawy.

Warszawa, 18 maja 2026 r.

BEOS-WOSF/WPEiM-1050/26

WYDZIAŁ OBSŁUGI PREZYDIUM SEJMU

L. dz. SPS-III.020.134.11.2026

Data wpływu 19.05.26r.

Pan

Włodzimierz Czarzasty

Marszałek Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw w wersji uwzględniającej autopoprawkę (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Ireneusz Raś)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2022 r. poz. 990, ze zm.) sporządza się następującą opinię:

I. Przedmiot projektu ustawy

Przedmiotem poselskiego projektu jest nowelizacja ustaw:

- 1) z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2025 r. poz. 707, ze zm.; dalej u.p.lok.) – art. 1 projektu;
- 2) z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 1572, ze zm.; dalej: u.d.j.s.t.) – art. 2 projektu;
- 3) z dnia 25 czerwca 1990 r. o Polskiej Organizacji Turystycznej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1541, ze zm.; dalej: u.POT.) – art. 3 projektu.

Ad 1)

W obecnym stanie prawnym rada gminy może wprowadzić opłatę miejscową, pobieraną od osób fizycznych przebywających dłużej niż dobę w celach turystycznych, wypoczynkowych lub szkoleniowych:

- 1) w miejscowościach posiadających korzystne właściwości klimatyczne, walory krajobrazowe oraz warunki umożliwiające pobyt osób w tych celach,
- 2) w miejscowościach znajdujących się na obszarach, którym nadano status obszaru ochrony uzdrowiskowej na zasadach określonych w ustawie z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (Dz. U. z 2025 r. poz. 1135) – za każdą rozpoczętą dobę pobytu (por. art. 17 ust. 1 u.p.lok.).

Zgodnie z art. 17 ust. 3 i 4 u.p.lok. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa: po pierwsze – minimalne warunki, jakie powinna spełniać miejscowość, w której można pobierać opłatę miejscową,

uwzględniając zróżnicowanie warunków regionalnych i lokalnych (ust. 3), po drugie – warunki: a) klimatyczne, b) krajobrazowe, c) umożliwiające pobyt osób w celach turystycznych, wypoczynkowych lub szkoleniowych (ust. 4), natomiast rada gminy ustala miejscowości odpowiadające warunkom określonym w tych przepisach, w których pobiera się opłatę miejscową (por. art. 17 ust. 5 u.p.lok.).

Opłaty miejscowej nie pobiera się: a) pod warunkiem wzajemności – od członków personelu przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych oraz innych osób zrównanych z nimi na podstawie ustaw, umów lub zwyczajów międzynarodowych, jeżeli nie są obywatelami polskimi i nie mają miejsca pobytu stałego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; b) od osób przebywających w szpitalach; c) od osób niewidomych i ich przewodników; d) od podatników podatku od nieruchomości z tytułu posiadania domów letniskowych położonych w miejscowości, w której pobiera się opłatę miejscową albo uzdrowską; e) od zorganizowanych grup dzieci i młodzieży szkolnej (por. art. 17 ust. 2 u.p.lok.), a także od osób, od których pobierana jest opłata uzdrowska (por. art. 17 ust. 2a u.p.lok.).

Zgodnie z art. 19 pkt 1 lit. b i c u.p.lok. rada gminy określa zasady ustalania i poboru oraz terminy płatności i wysokość stawek opłaty miejscowej, przy czym stawka opłaty miejscowej w miejscowościach: a) o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 1 u.p.lok., tj. w miejscowościach posiadających korzystne właściwości klimatyczne, walory krajobrazowe oraz warunki umożliwiające pobyt osób w tych celach nie może przekroczyć w 2026 r. – 3,46 zł dziennie, b) posiadających status obszaru ochrony uzdrowskiej nie może przekroczyć w 2026 r. – 4,89 zł dziennie¹. Zgodnie z art. 20 ust. 1 u.p.lok. stawki maksymalne opłaty miejscowej, wynikające z art. 19 pkt 1 lit. b i c u.p.lok. obowiązujące w danym roku podatkowym ulegają corocznie zmianie na następny rok podatkowy w stopniu odpowiadającym wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych w okresie pierwszego półrocza roku, w którym stawki ulegają zmianie, w stosunku do analogicznego okresu roku poprzedniego. Stawki maksymalne obowiązujące na każdy rok podatkowy ogłasza w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, minister właściwy do spraw finansów publicznych (por. art. 20 ust. 2 u.p.lok.).

Opłata miejscowa stanowi źródło dochodów własnych gmin oraz miast na prawach powiatu (por. art. 4 pkt 3 lit. c i art. 5 pkt 3 lit. c u.d.j.s.t.).

Projektowana ustawa w zakresie nowelizacji u.p.lok.:

po pierwsze – znosi opłatę miejscową i w jej miejsce wprowadza opłatę turystyczno-rekompensacyjną (nowe brzmienie pkt. 5 w art. 1, ust. 1, 2 i 2a w art. 17, art. 19 pkt 1 lit. b i pkt 2 u.p.lok., uchylene lit. c w art. 19 pkt 1 u.p.lok. – art. 1 pkt 1, pkt 2 lit. b-d, pkt 3 projektu);

¹ Zob. obwieszczenie Ministra Finansów i Gospodarki z dnia 1 sierpnia 2025 r. w sprawie górnych granic stawek kwotowych podatków i opłat lokalnych na rok 2026 (M. P. poz. 726).

po drugie – określa organ upoważniony do wprowadzenia opłaty turystycznej na obszarze gminy (radę gminy) oraz kryteria jej wprowadzenia (nowe brzmienie ust. 1 w art. 17 u.p.lok. oraz nowy ust. 10 w art. 17 u.p.lok – art. 1 pkt 2 lit. a i h projektu);

po trzecie – uchyla upoważnienie ustawowe dla Rady Ministrów do wydania aktów wykonawczych określających warunki, jakie muszą spełniać miejscowości, aby możliwe było wprowadzenie przez radę gminy opłaty miejscowej oraz dla rady gminy do ustalenia miejscowości odpowiadających warunkom określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 17 ust. 3 i 4 u.p.lok. (uchylone ust. 3-5 w art. 17 u.p.lok. – art. 1 pkt 2 lit. e-g projektu);

po czwarte – określa katalog podmiotów zwolnionych z opłaty uzdrowiskowej oraz opłaty turystyczno-rekompensacyjnej (nowe brzmienie ust. 2 w art. 17 u.p.lok. i nowy ust. 2b w art. 17 u.p.lok. – art. 1 pkt 2 lit. b i d projektu);

po piąte – określa podział dochodów z opłaty turystyczno-rekompensacyjnej pomiędzy poszczególne podmioty – gminy, Polską Organizację Turystyczną (POT), inkasentów oraz nakłada na naczelników urzędów skarbowych obowiązek „dystrybucji” tej opłaty (nowy ust. 6-8 w art. 17 u.p.lok. – art. 1 pkt 2 lit. h projektu);

po szóste – ustala maksymalną wysokość stawki opłaty turystycznej, uzależniając ją od minimalnej stawki godzinowej ustalonej na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2024 r. poz. 1773); stawka ta nie będzie mogła przekroczyć równowartości 35% tego wynagrodzenia (nowe brzmienie lit. b i uchylenie lit. c w art. 19 pkt 1 – art. 1 pkt 3 lit. a i b projektu);

po siódme – upoważnia radę gminy do: a) różnicowania wysokości opłaty turystyczno-rekompensacyjnej, w szczególności w zależności od miejsca świadczenia usługi hotelarskiej, kategorii i rodzaju obiektu, posiadanego wyposażenia miejsca, w którym są świadczone usługi hotelarskie, sezonowości, przy uwzględnieniu konieczności zapewnienia efektywności poboru opłaty i mając na względzie własne potrzeby finansowe (nowy ust. 2 w art. 19 u.p.lok.² – art. 1 pkt 3 lit. d projektu); b) zarządzenia poboru opłaty turystyczno-rekompensacyjnej w drodze inkasa, określenia inkasentów, wysokości wynagrodzenia za inkaso, prowadzenia ewidencji osób zobowiązanych do uiszczenia opłaty turystyczno-rekompensacyjnej (nowe brzmienie pkt. 2 art. 19 u.p.lok. – art. 1 pkt 3 lit. c projektu);

po ósme – nakłada na wójtów, burmistrzów, prezydentów miast obowiązek przedstawiania każdego roku na sesji rady gminy, w terminie do 30 sierpnia roku następnego, informacji o przeznaczeniu i poziomie wykorzystania dochodów z opłaty turystyczno-rekompensacyjnej w części stanowiącej dochód gminy (nowy ust. 11 w art. 17 u.p.lok. – art. 1 pkt 2 lit. h projektu).

² Art. 19 u.p.lok. podzielony jest na punkty, których w obecnym brzmieniu tego artykułu jest pięć (pkt 6 jest uchylony).

Ad 2) i 3)

Nowelizacja u.d.j.s.t. oraz u.POT. jest konsekwencją zniesienia opłaty miejscowej i wprowadzenia w jej miejsce opłaty turystyczno-rekompensacyjnej.

W u.d.j.s.t. projekt dodaje pkt 5a w art. 7 w brzmieniu: „5b. dochody z opłaty turystyczno-rekompensacyjnej w zakresie, o którym mowa w art. 17 ust. 6 pkt 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych”³. Tym samym opłata turystyczno-rekompensacyjna, zgodnie z projektowanym art. 7 pkt 5a u.d.j.s.t., ma stanowić dochód województwa⁴.

Nowelizacja u.POT polega na dodaniu w art. 14 ust. 1 tej ustawy pkt 9a, zgodnie z którym przychodami POT mają być przychody z opłaty turystyczno-rekompensacyjnej, o której mowa w art. 17 ust. 1 u.p.lok.

Projektowana ustawa ma wejść w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia (art. 4 projektu).

II. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

Kwestie stanowiące przedmiot projektu ustawy nie są regulowane prawem Unii Europejskiej.

III. Analiza projektu ustawy pod kątem prawa Unii Europejskiej

Przedmiot projektu ustawy nie jest regulowany prawem Unii Europejskiej.

IV. Konkluzje

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Autor:

dr Jacek Kulicki

specjalista ds. finansów publicznych
w Biurze Ekspertyz
i Oceny Skutków Regulacji

Akceptował:

Wicedyrektor Biura Ekspertyz
i Oceny Skutków Regulacji

Ziemowit Cieślik

/podpisano elektronicznie/

³ Treść przepisu oznaczono w projekcie jako pkt 5b.

⁴ W tym zakresie projekt jest wewnętrznie sprzeczny, bowiem zgodnie z projektowanym art. 17 ust. 6 pkt 1 u.p.lok. (zob. art. 1 pkt 2 lit. h projektu) gmina, na terenie której pobrano opłatę turystyczno-rekompensacyjną, uczestniczy we wpływach z tej opłaty w 80%. Natomiast zgodnie z art. 2 projektu opłata ta ma stanowić dochód własny województwa.

Warszawa, 18 maja 2026 r.

BEOS-WOSF/WPEiM-1051/26

WYDZIAŁ OBSŁUGI PREZYDIUM SEJMU

L. dz. SPS-III, 020.134.10.2026

Data wpływu 19.05.26r.

Pan

Włodzimierz Czarzasty

Marszałek Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie stwierdzenia, czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw w wersji uwzględniającej autopoprawkę (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Ireneusz Raś) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a ust. 1 regulaminu Sejmu

Przedmiotem poselskiego projektu jest nowelizacja ustaw:

- 1) z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2025 r. poz. 707, ze zm.; dalej u.p.lok.) – art. 1 projektu;
- 2) z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 1572, ze zm.; dalej: u.d.j.s.t.) – art. 2 projektu;
- 3) z dnia 25 czerwca 1990 r. o Polskiej Organizacji Turystycznej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1541, ze zm.; dalej: u.POT.) – art. 3 projektu.

Ad 1)

W obecnym stanie prawnym rada gminy może wprowadzić opłatę miejscową, pobieraną od osób fizycznych przebywających dłużej niż dobę w celach turystycznych, wypoczynkowych lub szkoleniowych:

- 1) w miejscowościach posiadających korzystne właściwości klimatyczne, walory krajobrazowe oraz warunki umożliwiające pobyt osób w tych celach,
- 2) w miejscowościach znajdujących się na obszarach, którym nadano status obszaru ochrony uzdrowiskowej na zasadach określonych w ustawie z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (Dz. U. z 2025 r. poz. 1135) – za każdą rozpoczętą dobę pobytu (por. art. 17 ust. 1 u.p.lok.).

Zgodnie z art. 17 ust. 3 i 4 u.p.lok. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa: po pierwsze – minimalne warunki, jakie powinna

spełniać miejscowość, w której można pobierać opłatę miejscową, uwzględniając zróżnicowanie warunków regionalnych i lokalnych (ust. 3), po drugie – warunki: a) klimatyczne, b) krajobrazowe, c) umożliwiające pobyt osób w celach turystycznych, wypoczynkowych lub szkoleniowych (ust. 4), natomiast rada gminy ustala miejscowości odpowiadające warunkom określonym w tych przepisach, w których pobiera się opłatę miejscową (por. art. 17 ust. 5 u.p.lok.).

Opłaty miejscowej nie pobiera się: a) pod warunkiem wzajemności – od członków personelu przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych oraz innych osób zrównanych z nimi na podstawie ustaw, umów lub zwyczajów międzynarodowych, jeżeli nie są obywatelami polskimi i nie mają miejsca pobytu stałego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; b) od osób przebywających w szpitalach; c) od osób niewidomych i ich przewodników; d) od podatników podatku od nieruchomości z tytułu posiadania domów letniskowych położonych w miejscowości, w której pobiera się opłatę miejscową albo uzdrowiskową; e) od zorganizowanych grup dzieci i młodzieży szkolnej (por. art. 17 ust. 2 u.p.lok.), a także od osób, od których pobierana jest opłata uzdrowiskowa (por. art. 17 ust. 2a u.p.lok.).

Zgodnie z art. 19 pkt 1 lit. b i c u.p.lok. rada gminy określa zasady ustalania i poboru oraz terminy płatności i wysokość stawek opłaty miejscowej, przy czym stawka opłaty miejscowej w miejscowościach: a) o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 1 u.p.lok., tj. w miejscowościach posiadających korzystne właściwości klimatyczne, walory krajobrazowe oraz warunki umożliwiające pobyt osób w tych celach nie może przekroczyć w 2026 r. – 3,46 zł dziennie, b) posiadających status obszaru ochrony uzdrowiskowej nie może przekroczyć w 2026 r. – 4,89 zł dziennie¹. Zgodnie z art. 20 ust. 1 u.p.lok. stawki maksymalne opłaty miejscowej, wynikające z art. 19 pkt 1 lit. b i c u.p.lok. obowiązujące w danym roku podatkowym ulegają corocznie zmianie na następny rok podatkowy w stopniu odpowiadającym wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych w okresie pierwszego półrocza roku, w którym stawki ulegają zmianie, w stosunku do analogicznego okresu roku poprzedniego. Stawki maksymalne obowiązujące na każdy rok podatkowy ogłasza w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, minister właściwy do spraw finansów publicznych (por. art. 20 ust. 2 u.p.lok.).

Opłata miejscowa stanowi źródło dochodów własnych gmin oraz miast na prawach powiatu (por. art. 4 pkt 3 lit. c i art. 5 pkt 3 lit. c u.d.j.s.t.).

Projektowana ustawa w zakresie nowelizacji u.p.lok.:

po pierwsze – znosi opłatę miejscową i w jej miejsce wprowadza opłatę turystyczno-rekompensacyjną (nowe brzmienie pkt. 5 w art. 1, ust. 1, 2 i 2a

¹ Zob. obwieszczenie Ministra Finansów i Gospodarki z dnia 1 sierpnia 2025 r. w sprawie górnych granic stawek kwotowych podatków i opłat lokalnych na rok 2026 (M. P. poz. 726).

w art. 17, art. 19 pkt 1 lit. b i pkt 2 u.p.lok., uchylenie lit. c w art. 19 pkt 1 u.p.lok. – art. 1 pkt 1, pkt 2 lit. b-d, pkt 3 projektu);

po drugie – określa organ upoważniony do wprowadzenia opłaty turystycznej na obszarze gminy (radę gminy) oraz kryteria jej wprowadzenia (nowe brzmienie ust. 1 w art. 17 u.p.lok. oraz nowy ust. 10 w art. 17 u.p.lok – art. 1 pkt 2 lit. a i h projektu);

po trzecie – uchyla upoważnienie ustawowe dla Rady Ministrów do wydania aktów wykonawczych określających warunki, jakie muszą spełniać miejscowości, aby możliwe było wprowadzenie przez radę gminy opłaty miejscowej oraz dla rady gminy do ustalenia miejscowości odpowiadających warunkom określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 17 ust. 3 i 4 u.p.lok. (uchylone ust. 3-5 w art. 17 u.p.lok. – art. 1 pkt 2 lit. e-g projektu);

po czwarte – określa katalog podmiotów zwolnionych z opłaty uzdrowskiej oraz opłaty turystyczno-rekompensacyjnej (nowe brzmienie ust. 2 w art. 17 u.p.lok. i nowy ust. 2b w art. 17 u.p.lok. – art. 1 pkt 2 lit. b i d projektu);

po piąte – określa podział dochodów z opłaty turystyczno-rekompensacyjnej pomiędzy poszczególne podmioty – gminy, Polską Organizację Turystyczną (POT), inkasentów oraz nakłada na naczelników urzędów skarbowych obowiązek „dystrybucji” tej opłaty (nowy ust. 6-8 w art. 17 u.p.lok. – art. 1 pkt 2 lit. h projektu);

po szóste – ustala maksymalną wysokość stawki opłaty turystycznej, uzależniając ją od minimalnej stawki godzinowej ustalonej na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2024 r. poz. 1773); stawka ta nie będzie mogła przekroczyć równowartości 35% tego wynagrodzenia (nowe brzmienie lit. b i uchylenie lit. c w art. 19 pkt 1 – art. 1 pkt 3 lit. a i b projektu);

po siódme – upoważnia radę gminy do: a) różnicowania wysokości opłaty turystyczno-rekompensacyjnej, w szczególności w zależności od miejsca świadczenia usługi hotelarskiej, kategorii i rodzaju obiektu, posiadanego wyposażenia miejsca, w którym są świadczone usługi hotelarskie, sezonowości, przy uwzględnieniu konieczności zapewnienia efektywności poboru opłaty i mając na względzie własne potrzeby finansowe (nowy ust. 2 w art. 19 u.p.lok.² – art. 1 pkt 3 lit. d projektu); b) zarządzenia poboru opłaty turystyczno-rekompensacyjnej w drodze inkasa, określenia inkasentów, wysokości wynagrodzenia za inkaso, prowadzenia ewidencji osób zobowiązanych do uiszczenia opłaty turystyczno-rekompensacyjnej (nowe brzmienie pkt. 2 art. 19 u.p.lok. – art. 1 pkt 3 lit. c projektu);

po ósme – nakłada na wójtów, burmistrzów, prezydentów miast obowiązek przedstawiania każdego roku na sesji rady gminy, w terminie do 30 sierpnia roku następnego, informacji o przeznaczeniu i poziomie

² Art. 19 u.p.lok. podzielony jest na punkty, których w obecnym brzmieniu tego artykułu jest pięć (pkt 6 jest uchylony).

wykorzystania dochodów z opłaty turystyczno-rekompensacyjnej w części stanowiącej dochód gminy (nowy ust. 11 w art. 17 u.p.lok. – art. 1 pkt 2 lit. h projektu).

Ad 2) i 3)

Nowelizacja u.d.j.s.t. oraz u.POT. jest konsekwencją zniesienia opłaty miejscowej i wprowadzenia w jej miejsce opłaty turystyczno-rekompensacyjnej.

W u.d.j.s.t. projekt dodaje pkt 5a w art. 7 w brzmieniu: „5b. dochody z opłaty turystyczno-rekompensacyjnej w zakresie, o którym mowa w art. 17 ust. 6 pkt 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych”³. Tym samym opłata turystyczno-rekompensacyjna, zgodnie z projektowanym art. 7 pkt 5a u.d.j.s.t., ma stanowić dochód województwa⁴.

Nowelizacja u.POT polega na dodaniu w art. 14 ust. 1 tej ustawy pkt 9a, zgodnie z którym przychodami POT mają być przychody z opłaty turystyczno-rekompensacyjnej, o której mowa w art. 17 ust. 1 u.p.lok.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów, które mają na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw **nie stanowi projektu ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej** w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu.

Autor:

dr Jacek Kulicki

specjalista ds. finansów publicznych

w Biurze Ekspertyz

i Oceny Skutków Regulacji

Akceptował:

Wicedyrektor Biura Ekspertyz
i Oceny Skutków Regulacji

Ziemowit Cieślik

/podpisano elektronicznie/

³ Treść przepisu oznaczono w projekcie jako pkt 5b.

⁴ W tym zakresie projekt jest wewnętrznie sprzeczny, bowiem zgodnie z projektowanym art. 17 ust. 6 pkt 1 u.p.lok. (zob. art. 1 pkt 2 lit. h projektu) gmina, na terenie której pobrano opłatę turystyczno-rekompensacyjną, uczestniczy we wpływach z tej opłaty w 80%. Natomiast zgodnie z art. 2 projektu opłata ta ma stanowić dochód własny województwa.

RPW/19404/2026-1P

EZD RP KS
(BPK-II)
Data rejestracji: 2026-06-08
Data wpływu: 2026-06-08

Prezes
Adam Glapiński

Warszawa, czerwca 2026 r.

DP.IV.024.82.2026.MJ

Pan
Marek Siwiec
Szef Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie,

W nawiązaniu do pisma z dnia 18 maja 2026 r. (znak: SPS-III.020.134.9.2026) dotyczącego poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw, uprzejmie informuję, że Narodowy Bank Polski nie zgłasza uwag do powyższego dokumentu.

Z poważaniem

WYDZIAŁ OBSŁUGI PREZYDIUM SEJMU

L. dz. SPS-III.020.134.13.2026

Data wpływu 09.06.26r.

Warszawa, dnia 07 czerwca 2026 r.

Stanowisko Unii Metropolii Polskich im. Pawła Adamowicza w sprawie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz o zmianie niektórych ustaw (grupa posłów PSL–TD, nr RPW/15997/2026)

Unia Metropolii Polskich im. Pawła Adamowicza, po przeanalizowaniu poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz o zmianie niektórych ustaw (grupa posłów PSL–TD, nr RPW/15997/2026), wskazuje, że sama idea reformy instrumentów finansowych związanych z ruchem turystycznym jest zasadna. Pozytywnie należy ocenić dążenie do lepszego rekompensowania jednostkom samorządu terytorialnego kosztów generowanych przez turystykę. Jednocześnie Unia negatywnie ocenia szereg rozwiązań szczegółowych zawartych w projekcie.

Projekt jest nadmiernie skomplikowany, zawiera istotne wady legislacyjne i zwiększa obciążenia administracyjne gmin. Szczególnie krytycznie należy ocenić propozycję przekazywania 18% dochodów z projektowanej opłaty turystyczno-rekompensacyjnej do Polskiej Organizacji Turystycznej. Rozwiązanie to narusza podstawowe zasady samodzielności finansowej jednostek samorządu terytorialnego.

Niedopuszczalne jest tworzenie mechanizmów, w których ustawodawca ustanawia lokalne źródło dochodów JST, a następnie ustawowo pozbawia gminy części tych środków na rzecz podmiotów zewnętrznych. Dochody własne samorządów powinny pozostawać w dyspozycji wspólnot samorządowych, które ponoszą rzeczywiste koszty związane z obsługą ruchu turystycznego, utrzymaniem infrastruktury publicznej, transportu zbiorowego, porządku publicznego, bezpieczeństwa, gospodarki odpadami oraz ochrony dziedzictwa kulturowego.

W ocenie Unii proponowany mechanizm pozostaje w sprzeczności z konstytucyjną zasadą samodzielności jednostek samorządu terytorialnego oraz zasadą adekwatności dochodów do realizowanych zadań publicznych. Ewentualne finansowanie działalności instytucji odpowiedzialnych za promocję turystyki powinno odbywać się za pomocą odrębnych instrumentów finansowych, a nie poprzez ustawowe uszczuplanie dochodów własnych gmin.

Negatywnie należy ocenić także utrzymanie nieefektywnej instytucji inkasenta, podczas gdy Unia Metropolii Polskich od wielu lat postuluje zastąpienie jej mechanizmem płatnika. Projekt nakłada ponadto obowiązek wprowadzenia ulg dla turystów bez zapewnienia odpowiednich narzędzi finansowych i organizacyjnych po stronie gmin. Rozwiązania te nie zwiększają efektywności ani powszechności poboru opłaty, natomiast mogą generować dodatkowe koszty administracyjne oraz utrudnienia organizacyjne.

Projekt zawiera również liczne uchybienia legislacyjne, w tym błędy redakcyjne, niespójności pomiędzy przepisami oraz nieprawidłowe odesłania do innych ustaw. Brakuje także regulacji dotyczących wejścia w życie przepisów. Szczególne zastrzeżenia budzą rozwiązania ingerujące w samodzielność finansową gmin, w tym zarówno obowiązek przekazywania części dochodów z opłaty na rzecz podmiotów trzecich, jak i obowiązek raportowania sposobu wykorzystania pozostałych środków. Rozwiązania te ograniczają swobodę wspólnot samorządowych w decydowaniu o przeznaczeniu dochodów własnych i trudno je

pogodzić z zasadą jednolitości budżetu oraz konstytucyjną pozycją jednostek samorządu terytorialnego. Ponadto projekt w sposób nieprecyzyjny i nieuzasadniony wiąże wprowadzenie opłaty z obowiązkiem zapewnienia zniżek dla turystów, co może prowadzić do trudności interpretacyjnych i problemów w stosowaniu przepisów.

Unia Metropolii Polskich podkreśla, że Ministerstwo Finansów prowadzi obecnie prace nad rządowym projektem ustawy (UD372), który w większym stopniu odpowiada postulatom samorządów. Projekt ten zakłada powiązanie poboru opłat z korzystaniem z usług hotelarskich, a nie z deklarowanym celem pobytu, co rozwiązuje dotychczasowe problemy związane z weryfikacją obowiązku uiszczania opłaty. Przewiduje również ograniczenie poboru opłaty do pobyków krótkoterminowych oraz pozostawia jej fakultatywny charakter. Wprowadza jednocześnie ustawowe kryteria różnicowania stawek, takie jak długość pobytu, sezon czy kategoria obiektu. Istotną zmianą jest również zastąpienie instytucji inkasenta obowiązkowym mechanizmem płatnika, co powinno zwiększyć skuteczność poboru opłat.

W ocenie Unii Metropolii Polskich kierunek proponowany w projekcie rządowym odpowiada potrzebom samorządów i zasadom prawidłowej legislacji. Jednocześnie UMP podkreśla, że wszelkie przyszłe rozwiązania dotyczące opłaty turystycznej powinny respektować konstytucyjną samodzielność finansową jednostek samorządu terytorialnego i nie mogą prowadzić do tworzenia mechanizmów, w których dochody własne JST stają się źródłem finansowania instytucji pozostających poza systemem samorządowym. W związku z tym Unia opowiada się za dalszym rozwijaniem propozycji przygotowywanych przez Ministerstwo Finansów oraz ich doskonaleniem w toku procesu legislacyjnego.

Z poważaniem

UNIA METROPOLII POLSKICH

Dyrektor Zarządzający

r.pr. **Dorota Bąbiak-Kowalska**

Warszawa, dnia 20 lipca 2026 r.

Ireneusz Raś

Posel na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej

WYDZIAŁ OBSŁUGI PREZYDIUM SEJMU

L. dz. SPS-III.020.134.20.2026

Data wpływu 22.07.2026 r.

Szanowna Pani

Monika Wielichowska

Wicemarszałek Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

Dotyczy pisma znak: SPS-III.020.134.12.2026 z dnia 27 maja 2026 r. oraz 17.07.2026 r.

PISMO PRZEWODNIE

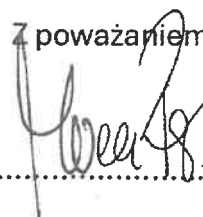
Szanowna Pani Marszałek,

W odpowiedzi na pismo z dnia 27 maja 2026 r. (znak: SPS-III.020.134.12.2026) oraz pismo z dnia 17.07.2026 r. kierowane do Pana Ministra Dariusza Salamonińczyka przekazuję uzupełniony projekt ustawy wraz z poprawionym uzasadnieniem i dotychczasowym brzmieniem DSR.

Przekazywane materiały w sposób wyczerpujący i szczegółowy odnoszą się do wszystkich podnoszonych dotychczas kwestii. Przedłożony DSR zawiera precyzyjne informacje dotyczące skutków finansowych dla Skarbu Państwa.

Ufam, że przedłożona dokumentacja pozwoli na nadanie projektowi ustawy dalszego biegu legislacyjnego, pozostaję z szacunkiem.

Z poważaniem,

Ireneusz Raś

Posel na Sejm RP

Załączniki:

1. DSR – Deklarowane Skutki Regulacji
2. Projekt Ustawy o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz niektórych innych ustaw wraz z uzasadnieniem.

Do wiadomości:

1. **Dariusz Salamończyk** – zastępca szefa kancelarii Sejmu.
2. **Tomasz Osiński** – wicedyrektor biura legislacyjnego Sejmu.
3. **Jacek Markiewicz** – legislator w biurze legislacyjnym Sejmu.

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz niektórych innych ustaw

Art. 1. W ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2025 r. poz. 707, 726 i 1113) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) opłatę turystyczną-rekompensacyjną;”;

2) w art. 17:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Opłatę turystyczną-rekompensacyjną pobiera się w drodze inkasa w obiekcie hotelarskim oraz innym obiekcie, w którym są świadczone usługi hotelarskie od osób fizycznych przebywających dłużej niż dobę w gminie– za każdą rozpoczętą dobę pobytu.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Opłaty uzdrowskiej nie pobiera się:

1) pod warunkiem wzajemności - od członków personelu przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych oraz innych osób zrównanych z nimi na podstawie ustaw, umów lub zwyczajów międzynarodowych, jeżeli nie są obywatelami polskimi i nie mają miejsca pobytu stałego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

2) od osób przebywających w szpitalach;

3) od osób niewidomych i ich przewodników;

4) od podatników podatku od nieruchomości z tytułu posiadania domów letniskowych położonych w miejscowości, w której pobiera się opłatę turystyczną-rekompensacyjną albo uzdrowską;

5) od zorganizowanych grup dzieci i młodzieży szkolnej.”;

c) ust. 2a otrzymuje brzmienie:

„2a. Od osób, od których pobierana jest opłata uzdrowska, nie pobiera się opłaty

turystycznej-rekompensacyjnej.”;

d) dodaje się ust. 2b w brzmieniu:

„2b. Opłaty turystycznej-rekompensacyjnej nie pobiera się:

- 1) od osób przebywających w szpitalach;
- 2) od dzieci do lat 16.”;

e) uchyla się ust. 3;

f) uchyla się ust. 4;

g) uchyla się ust. 5;

h) wprowadza się ust. 6-11 w brzmieniu:

„6. Opłata turystyczna-rekompensacyjna podlega dystrybucji w następujących proporcjach:

- 1) 80 % gmina, w której dokonano poboru;
- 2) 18% Polska Organizacja Turystyczna;
- 3) 2% inkasent

7. Pobrana opłata turystyczna jest wpłacana do właściwego miejscowo urzędu skarbowego do końca danego miesiąca, w którym dokonano poboru.

8. Dystrybucja pobranych opłat turystycznych następuje raz na kwartał.

10. Opłata turystyczna-rekompensacyjna może być wprowadzona wyłącznie, gdy rada gminy przyjmie w drodze uchwały przysługującą w zamian za poniesienie opłaty - rekompensatę, polegającą w szczególności na przyznaniu zniżki do skorzystania z gminnej instytucji kultury, ośrodka sportu i rekreacji lub z innej oferty o charakterze turystycznym.

11. Wójt, burmistrz, prezydent miasta każdego roku na sesji rady gminy do 30 sierpnia przedstawia informację o przeznaczeniu i poziomie wykorzystania proporcjonalnej dla gminy części kwoty pobranej opłaty turystycznej-rekompensacyjnej w roku poprzedzającym informację.”

3) w art. 19:

a) pkt 1 litera „b” otrzymuje brzmienie:

„b) stawka opłaty turystycznej nie może przekroczyć równowartości 35%

minimalnej stawki godzinowej ustalonej na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2024 r. poz. 1773),”;

b) w pkt 1 uchyla się literę „c”;

c) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) z zastrzeżeniem art. 17 ust. 1 i ust. 6 może zarządzić pobór tych opłat w drodze inkasa oraz określić inkasentów i wysokość wynagrodzenia za inkaso, a także może wprowadzić obowiązek prowadzenia przez inkasentów ewidencji osób, o których mowa w art. 17 ust. 1, zobowiązanych do uiszczania opłaty turystycznej-rekompensacyjnej albo opłaty uzdrowiskowej oraz określić szczegółowy zakres danych zawartych w tej ewidencji, uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowego poboru opłaty turystycznej-rekompensacyjnej albo opłaty uzdrowiskowej.”;

d) dodaje się ust. 20 w brzmieniu:

„20. Rada gminy określa w drodze uchwały wysokość opłaty turystycznej-rekompensacyjnej, której wysokość może uzależnić w szczególności od miejsca świadczenia usługi hotelarskiej, kategorii i rodzaju obiektu, posiadanego wyposażenia miejsca, w którym są świadczone usługi hotelarskie, sezonowości, uwzględniając konieczność zapewnienia efektywności poboru opłaty i mając na względzie własne potrzeby finansowe, przy czym poziom minimalnej i maksymalnej stawki możliwej do ustalenia przez gminę zostanie określony w drodze rozporządzenia, o którym mowa w ust. 19 pkt 1 lit. b

Art. 2. W ustawie z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz.U. z 2024 r. poz. 1572 i 1717) w art. 7 po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:

„5b) dochody z opłaty turystycznej-rekompensacyjnej w zakresie, o którym mowa w art. 17 ust. 6 pkt 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych;”.

Art. 3. W ustawie z dnia 25 czerwca 1990 r. o Polskiej Organizacji Turystycznej (Dz. U. z 2024 r. poz. 1541) w art. 14 w ust. 1 po pkt 9 dodaje się pkt 9a w brzmieniu:

„9a przychody z opłaty turystycznej-rekompensacyjnej, o której mowa w art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2025 r. poz. 707, 726 i 1113);”.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Wprowadzenie

Odwołując się do art. 1 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.) – Rzeczpospolita Polska jest dobrem wspólnym wszystkich obywateli – trzeba stwierdzić, iż turystyka krajowa stanowi istotny element tego dobra wspólnego. Nie tylko stanowi ona rodzaj aktywności spędzanej w różnych celach np. wypoczynkowym czy poznawczym, ale jest również ważną dziedziną polskiej gospodarki oraz narzędziem promocji naszego kraju i kultury wśród podróżnych z innych państw. Sama zaś turystyka jest także oparta na wielu różnorodnych czynnikach, takich jak np. poziom lokalnej infrastruktury, usług czy zapewnieniu porządku publicznego w różnych aspektach. Zaś zapewnienie tych podstawowych czynników dla turystyki należy, co do zasady, do zadań gmin. To na gminach więc spoczywa w dużej mierze odpowiedzialność za prawidłowy rozwój polskiej turystyki. Biorąc to pod uwagę, koniecznym jest zapewnienie gminnym wspólnotom samorządowym takich narzędzi prawnych, aby mogły one w sposób adekwatny reagować na bieżące potrzeby – zarówno ich mieszkańców, jak i odwiedzających ich podróżnych. Rozwój turystyki może bowiem generować nie tylko korzyści dla gmin i jej mieszkańców, ale także liczne problemy np. związane z zanieczyszczaniem i degradacją lokalnego środowiska naturalnego, których nie da się rozwiązać bez stosownych nakładów finansowych. Naprzeciw tego typu szansom i zagrożeniom związanym z turystyką wychodzi właśnie idea prawnego umożliwienia wprowadzenia opłaty turystyczno-rekompensacyjnej.

Wspomniana opłata turystyczno-rekompensacyjna zostanie wprowadzona w ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2025 r. poz. 707)) nowej daniny, podobnej do funkcjonujących w krajach Unii Europejskiej, wspomnianej opłaty turystyczno-rekompensacyjnej. Aktualnie funkcjonująca opłata miejscowa poprzez wyśrubowane wymogi klimatyczne utrudniała, a wręcz uniemożliwiała pobieranie jej w miejscowościach atrakcyjnych turystycznie, a co za tym idzie korzystanie z wpływów z opłat na cele związane z turystyką i promocją turystyczną. Opłaty turystyczne pozostają w Europie istotnym źródłem dochodów dla miast i regionów, pomagając w finansowaniu infrastruktury turystycznej, ochronie środowiska oraz promocji turystyki. Różnorodność stawek i zwolnień pokazuje, jak dane miasto, region czy inny podmiot odpowiadający na promocję turystyczną dostosowuje politykę podatkową do swoich specyficznych potrzeb i celów.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji i oczekiwany efekt.

Przede wszystkim należy stwierdzić, że opłata turystyczno-rekompensacyjna – jak wskazuje sama nazwa proponowanej nowej daniny publicznoprawnej – nie będzie nowym podatkiem. Zgodnie z przyjętymi w nauce prawa kryteriami odróżnia ją od podatku to, iż zawiera w sobie cechę ekwiwalentności. W niniejszym przypadku odbywa się to poprzez rekompensatę polegającą w szczególności na przyznaniu zniżki do skorzystania z gminnej instytucji kultury, ośrodka sportu i rekreacji lub z innej oferty o charakterze turystycznym.

Proponowane narzędzie prawne będzie także respektowało i realizowało konstytucyjną zasadę pomocniczości, umacniającą uprawnienia obywateli i ich wspólnot (Preambuła Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r.). Albowiem to organ wybrany i reprezentujący gminną wspólnotę samorządową – rada gminy – będzie uprawniony do ewentualnego ustanowienia takiej opłaty w drodze uchwały. Wzmocni to także podmiotowość gminy, gdyż to ona, poprzez radę gminy, będzie decydowała o ustanowieniu opłaty turystyczno-rekompensacyjnej albo jej braku.

Przechodząc zaś do sumarycznego wymienienia najważniejszych rozwiązań normatywnych niniejszego projektu, są one następujące:

1. Rada gminy może wprowadzić opłatę turystyczno-rekompensacyjną, którą pobiera się w obiekcie hotelarskim oraz innym obiekcie, w którym są świadczone usługi hotelarskie.
2. Opłatę turystyczno-rekompensacyjną pobiera się od osób fizycznych przebywających dłużej niż dobę w gminie – za każdą rozpoczętą dobę pobytu.
3. Opłata turystyczno-rekompensacyjna nie będzie pobierana:
 - a. od osób przebywających w szpitalach;
 - b. od dzieci do lat 16;
 - c. od osób, od których pobierana jest opłata miejscowa albo uzdrowiskowa.
4. Opłata turystyczno-rekompensacyjna po dokonaniu poboru podlegałaby dystrybucji w następujących proporcjach:
 - a. 80 % do gminy, w której została zebrana;
 - b. 18% Polska Organizacja Turystyczna (POT);
 - c. 2% inkasent.

5. Opłata turystyczno-rekompensacyjna mogłaby być wprowadzona wyłącznie, gdy rada gminy przyjmie w drodze uchwały przysługującą w zamian za poniesienie opłaty - rekompensatę, polegającą w szczególności na przyznaniu zniżki do skorzystania z gminnej instytucji kultury, ośrodka sportu i rekreacji lub z innej oferty o charakterze turystycznym.
6. Rada gminy określa w drodze uchwały wysokość opłaty turystyczno-rekompensacyjnej, której wysokość może uzależnić w szczególności od miejsca świadczenia usługi hotelarskiej, kategorii i rodzaju obiektu, posiadanego wyposażenia miejsca, w którym są świadczone usługi hotelarskie, sezonowości, uwzględniając konieczność zapewnienia efektywności poboru opłaty i mając na względzie własne potrzeby finansowe, przy czym poziom minimalnej i maksymalnej stawki możliwej do ustalenia przez gminę zostanie określony w drodze rozporządzenia.

W następstwie uchwalenia przedmiotowej ustawy spodziewa się przede wszystkim wzrostu przychodów gminnych jednostek samorządowych. Jakkolwiek bowiem uprawnienie do nakładania opłaty będzie fakultatywne dla rady gminy, to jednak są na terenie RP destynacje turystyczne, które wręcz postulują wprowadzenie takiej prawnej możliwości np. miasto Zakopane. Można się spodziewać, że wiele popularnych turystycznie gmin np. z obszaru nadmorskiego czy górskiego, uchwali przedmiotową opłatę. To wszystko ma przełożyć się na większą atrakcyjność turystyczną Polski – zarówno w odniesieniu do rodzimych turystów, jak i z innych państw.

Otrzymywane przez POT środki mają być przeznaczane na promocje turystyki lokalnej, poprzez współpracę z LOT, gmina jest podstawową jednostką samorządu terytorialnego, dlatego promocja tego obszaru przy wykorzystaniu środków tam gromadzonych powinna być jednym z ważniejszych celów w nowej perspektywie finansowej. W tym zakresie Rada POT może rekomendować właściwe działania do podjęcia przez POT.

W wyniku analizy problemów, które mają być rozwiązane w przedmiotowej ustawie stwierdzono, iż nie da się zastosować do ich rozwiązania działań nieregulacyjnych, ponieważ w tej formie byłyby one nieskuteczne i niemożliwe do wyegzekwowania na gruncie prawnym. Nie da się bowiem ich rozwiązać w inny sposób, aniżeli poprzez zwiększenie dostępnych środków będących do dyspozycji odpowiednich podmiotów, w przypadku niniejszego projektu zwłaszcza gmin. Umożliwienie radom gmin, odpowiednio do ich własnej oceny sytuacji, uchwalenia opłaty turystyczno-rekompensacyjnej, jest z tej perspektywy najprostszym rozwiązaniem, który nie będzie implikował zbędnych trudności.

3. Przykładowe rozwiązania zastosowane w innych krajach członkowskich OECD/UE.

Oplaty turystyczne są powszechnie stosowane w wielu popularnych destynacjach turystycznych na całym świecie. W Europie, opłaty te są stosowane w celu finansowania infrastruktury turystycznej, ochrony środowiska oraz promowania regionów jako atrakcyjnych celów podróży. Oplaty turystyczne różnią się w zależności od kraju i miasta. Wysokość opłat jest często uzależniona od kategorii zakwaterowania oraz sezonu turystycznego. Poniżej zostaną przedstawione kluczowe informacje dotyczące opłat turystycznych pobieranych w krajach/miastach europejskich.

- **Włochy**

Wysokość tych opłat jest ustalana przez odpowiednie urzędy miejskie i różni się w zależności od kategorii zakwaterowania oraz lokalizacji. Poniżej omówiono systemy opłat turystycznych w trzech popularnych miastach włoskich: Rzymie, Wenecji i Florencji.

1) Rzym

Wysokość podatku turystycznego ustala urząd miasta Rzym, a opłata pobierana jest tylko i wyłącznie w miejscach noclegu.

Stawki – Hotele: od **4 €** do **10 €** za noc w zależności od kategorii (1*-5*) Inne zakwaterowania (np. B&B, agroturystyka): od **3 €** do **7 €** za noc. Sposób płatności: gotówka lub karta w miejscu zakwaterowania.

Zwolnienia: Dzieci poniżej 10 lat, osoby z niepełnosprawnościami, kierowcy wycieczek, siły zbrojne.

Przeznaczenie środków pochodzących z poboru opłaty turystycznej:

Fundusze przeznaczane na promocję miasta, utrzymanie infrastruktury turystycznej, renowację zabytków, poprawę bezpieczeństwa w miejscach odwiedzanych przez turystów.

2) Wenecja

Oplaty różnią się w zależności od miejsca pobytu (Wenecja, wyspy laguny, część lądowa) i sezonu (niski i wysoki).

Zniżki: 30% dla noclegów na stałym lądzie, 20% na wyspach laguny.

Stawki – sezon niski: opłaty wahają się od **0,50 €** do **2,50 €** w zależności od standardu noclegu.

Sezon wysoki: opłaty podwajają się, osiągając od **1 €** do **5 €**. Opłata za wstęp do Wenecji **5 €** za osobę. Dotyczy jednodniowych turystów.

Zwolnienia: Dzieci poniżej 10 lat, osoby z niepełnosprawnościami, kierowcy wycieczek.

Przeznaczenie środków pochodzących z poboru opłaty turystycznej:

Zmniejszenie obciążeń dla mieszkańców, poprawa jakości oferty turystycznej, finansowanie prac konserwacyjnych i odbudowy dziedzictwa kulturowego.

3) Florencja

Opłata uiszczana jest u właściciela obiektu, w którym planowany jest nocleg a następnie przekazywana gminie.

Stawki: Od kwietnia 2023 r. stawka podatku miejskiego we Florencji wynosi od 4,50 € do 8 € za noc, zależności od kategorii. Opłata jest płatna za maksymalnie 7 nocy nieprzerwanego pobytu.

Inne zakwaterowania: od 3,50 € do 7 € za noc.

Zwolnienia: Dzieci poniżej 12 roku życia, osoby pomagające pacjentom w szpitalach, studenci Uniwersytetu we Florencji, siły policyjne, osoby z niepełnosprawnościami posiadające właściwe zaświadczenie.

Przeznaczenie środków pochodzących z poboru opłaty turystycznej:

Promocja miasta, wspieranie usług informacyjnych oraz finansowanie infrastruktury dla zapewnienia efektywnego funkcjonowania miasta.

• Grecja

Grecja, w odróżnieniu od Włoch, przyjmuje jednolite podejście do opłat turystycznych na terenie całego państwa. Bez względu na lokalizację, czy to większe miasta kontynentalne czy malownicze wyspy, stawki są jednakowe. Opłata ta obejmuje również noclegi w pokojach lub apartamentach, a wysokość opłat zależy od kategorii noclegów. Poniżej wysokość opłaty dla różnych kategorii obiektów noclegowych:

1* - 0,25-1 €

2* - 0,50 €

3* - 1,50 €

4* - 3 €

5* - 4 €

Opłata obowiązuje także na pokój/apartament za noc:

Apartamenty - 0,25-1 € (pokoje/apartamenty na podst. liczby kluczy

- **Hiszpania**

- 1) **Baleary:**

Stawki podstawowe (wysoki sezon): od 1 € (kempingi) do 4 € (hotele 5*).

Stawki podstawowe (niski sezon): od 0,25 € (kempingi) do 1 € (hotele 5*).

- 2) **Barcelona:**

Stawki podstawowe (wysoki sezon): od 3,7 € (hostele/kempingi) do 6,25 € (hotele 5*).

Stawki podstawowe (niski sezon): od 3,7 € (hostele/kempingi) do 6,25 € (hotele 5*).

- 3) **Katalonia:**

Stawki podstawowe (wysoki sezon): od 0,60 € (hostele/kempingi) do 3 € (łódź wycieczkowa, hotele 5*).

Stawki podstawowe (niski sezon): od 0,60 € (hostele/kempingi) do 3 € (łódź wycieczkowa, hotele 5*).

- 4) **Walencja:**

Stawki podstawowe: od 0,50 € (hotele/kempingi niższej kategorii) do 2 € (hotele 5*).

Podatek w Hiszpanii jest pobierany od osób powyżej 16 roku życia, zatrzymujących się w różnych obiektach turystycznych i jest naliczany za każdą kolejną noc pobytu. Dochód z zebranej opłaty służy inicjatywom na rzecz ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju.

- **Francja**

We Francji regiony posiadają pewną autonomię w kwestiach związanych z opodatkowaniem turystów. Władze regionalne ustalają charakterystykę podatku, w tym jego okres obowiązywania, wysokość w zależności od rodzaju zakwaterowania oraz ewentualne ulgi. Podatek turystyczny jest płatny bezpośrednio w miejscach zakwaterowania, zarówno gotówką, jak i kartą.

- 1) **Region Île-de-France (Paryż):**

Stawki podstawowe: od 2,60 € (1*, B&B, hostele) do 14,95 € (pałace) za osobę, za noc.

Dodatkowe opłaty departamentalne i regionalne.

- 2) **Nicea (Owernia-Rodan-Alpy):**

Stawki podstawowe: od 0,60 € (1*) do 4 € (pałace) za osobę, za noc.

Ograniczenie dziennego limitu podatku.

3) Lyon (Owernia-Rodan-Alpy):

Stawki podstawowe: od 0,75 € (1*) do 4,55 € (pałace) za osobę, za noc.

Dodatkowy podatek departamentalny.

4) Bordeaux (Nowa Akwitania):

Stawki podstawowe: od 0,80 € (1*) do 4,60 € (pałace) za osobę, za noc

Limity dziennego, tygodniowego i miesięcznego podatku.

Podatek turystyczny ma na celu wspieranie lokalnych inicjatyw i rozwoju infrastruktury, a jego wysokość może różnić się w zależności od regionu i charakteru zakwaterowania. Dodatkowe opłaty regionalne mogą być także nakładane na podstawowy podatek turystyczny.

• Niemcy

W Niemczech podatek turystyczny przybiera różne nazwy i formy w zależności od miasta lub regionu. Możemy spotkać się z określeniami takimi jak podatek od noclegu, podatek od pokoju, podatek od łóżka, podatek od zakwaterowania czy składka turystyczna/opłata.

Zasady ogólne:

- 1) Podatek może być nakładany procentowo od kwoty za pokój/apartament lub ustalanego jako stała stawka.
- 2) Osoby przyjeżdżające w celach biznesowych mogą być również zobowiązane do uiszczenia opłaty, co niedawno zaczęło obowiązywać nawet w Berlinie.
- 3) Oprócz podatku turystycznego, Niemcy pobierają także dodatkowy podatek nazywany opłatą uzdrowską w miejscowościach posiadających spa.

Mechanizmy obliczania: W niektórych miastach kwota podatku jest dzielona na osoby korzystające z noclegu, co oznacza, że opłata jest obliczana indywidualnie dla każdego gościa.

Przykłady stawek w innych miastach:

- 1) Lipsk: 1 € od osoby za noc dla noclegów do 30 €, 3 € dla noclegów droższych niż 30 €.
- 2) Hamburg: od 0,50 € do 4 €, zależnie od ceny noclegu, przy czym za każde dodatkowe 50 € opłaty netto kwota podatku wzrasta o 1 €;
- 3) Darmstadt: 2%;
- 4) Berlin: 5%;
- 5) Dortmund: 7,5%.

Przykładowo Monachium, Stuttgart, Norymberga, Mannheim, Lubeka nie pobierają obecnie żadnych opłat turystycznych od przyjezdnych.

- **Czechy**

W Pradze, nałożono podatek turystyczny w wysokości **50 CZK** za osobę za noc, z maksymalną liczbą 60 nocy. Fundusze pozyskane z podatku mają służyć długoterminowej wizji rozwoju turystyki i miasta, a połowa z nich jest przeznaczana na wsparcie turystyki.

- **Austria**

Zdecentralizowany system podatkowy, gdzie każda prowincja ma autonomię w ustalaniu podatków turystycznych. Podatek jest naliczany za osobę i noc, różniąc się w zależności od regionu. W niektórych miejscowościach uzdrowiskowych pobierany jest dodatkowy podatek, który finansuje koszty infrastrukturalne. Opłatę należy uiścić w miejscu noclegu.

- **Węgry**

W Budapeszcie, turyści są zobowiązani do zapłaty **4%** ceny pokoju/apartamentu za noc od osoby. Zwolnienie z podatku dotyczy głównie gości przyjeżdżających w celach edukacyjnych lub zawodowych.

Źródło: Analiza korzyści i wyzwań związanych z wprowadzeniem opłat turystycznych - Raport z analizy Desk Research opracowanej na zlecenie Wrocławskiej Organizacji Turystycznej.

W odniesieniu do projektowanych zmian ustawy z dnia z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz.U. z 2023 r. poz. 2211) – brak jednolitego rozwiązania na szczeblu UE. Poszczególne kraje stosują własne modele zabezpieczenia interesów podróżnych na wypadek niewypłacalności touroperatorów. Rozwiązania z innych krajów nie stanowią punktu odniesienia dla projektowanych przepisów.

4. Wpływ na rynek pracy

Wzrost przychodów gmin z tytułu opłaty turystyczno-rekompensacyjnej przyczyni się do rozwoju gminnych wspólnot samorządowych, napędzanych przez wzrastający ruch turystyczny. To z kolei powinno implikować wzrostem zatrudnienia w podmiotach szeroko związanych z turystyką np. gastronomia, hotele itd.

5. Przewidywane skutki społeczne, gospodarcze i finansowe

Wnioskodawcy, przedkładając Sejmowi projekt ustawy, przedstawiają skutki finansowe jej wykonania. Wyniki oceny i analiz, zamieszczono w uzasadnieniu do niniejszego projektu aktu normatywnego. Należy powtórzyć zatem, iż skutki społeczne spowodują niewielką dodatkową opłatę w ramach wyjazdów wakacyjnych, ale jednocześnie zostanie ona zrekompensowana

odpowiednią ofertą turystyczną. Przedsiębiorcy turystyczni uzyskają dodatkowe wpływy z inkasa oraz możliwość promocji turystycznej prowadzonej przez POT. Wpływ na sektor MŚP omówiono poniżej.

6. Wpływ na mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców.

Nałożenie opłaty turystycznej przez gminę wpłynie na przedsiębiorców świadczących usługi hotelarskie, w tym MŚP, poprzez to, że będą oni musieli pobierać opłatę turystyczną-rekompensacyjną jako inkasenci. Będą oni także beneficjentami środków pochodzących z podziału pobranej opłaty turystycznej-rekompensacyjnej (2%). Z danych GUS można wywnioskować, iż w Polsce jest około 34 tys. obiektów, w których przedsiębiorcy świadczą usługi hotelarskie. W ujęciu pieniężnym szacuje się, że grupa dużych przedsiębiorstw zyska z każdym rokiem po roku od wejścia w życie projektowanych przepisów 2 mln zł. Co w perspektywie 10 lat da 20 mln zł. Z kolei w odniesieniu do sektora mikro, małych i średnich przedsiębiorstw zysk ten szacuje się na 12 mln zł, a w perspektywie 10 lat na 120 mln zł. Zaś w ujęciu niepieniężnym trzeba stwierdzić, iż około 15% z obiektów hotelarskich będzie prowadzonych przez duże przedsiębiorstwa, stąd kwota 2 mln zł zysku rokrocznie jako inkasenci. Z kolei Około 85% z obiektów hotelarskich będzie prowadzonych przez MŚP, stąd kwota 12 mln zł zysku rokrocznie jako inkasenci. Projekt przewiduje zwiększenie liczby dokumentów oraz procedur związanych z naliczaniem opłaty turystyczno-rekompensacyjnej. Przedsiębiorcy świadczący usługi hotelarskie, w tym MŚP będą mieli to zrekompensowane poprzez uzyskiwanie 2% z pobieranych opłat. Zaś wzmocnienie lokalnej polityki turystyki, będącej efektem proponowanych zmian, przyczyni się do tego, że nie będzie to duże obciążenie w porównaniu do długofalowych korzyści z tego czerpanych. W związku ze stwierdzeniem wpływu projektu aktu normatywnego na mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców, przy opracowaniu projektu aktu normatywnego zaproponowano proporcjonalne zrekompensowanie tych działań wynagrodzeniami wynoszącymi 2% od pobranej opłaty. Ograniczania innych obowiązków administracyjnych wobec tych przedsiębiorców nie były możliwe ze względu na prowadzenie dziś poboru tej opłaty w praktyce w taki sposób. Realnie wpływ na rynek będzie pozytywny, obowiązek już dziś jest realizowany przez inkasentów, nowe regulacje mogą tylko rozszerzyć jego skalę poprzez zwiększenie liczby gmin, w których będzie następował pobór.

7. Wejście w życie

Ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

DEKLAROWANE SKUTKI REGULACJI (DSR) projektu ustawy

Informacja o projekcie

a) Tytuł projektu:

Projekt ustawy o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz niektórych innych ustaw

b) Przedstawiciel wnioskodawcy:

I. Część wstępna

[1] Zwięzły opis zidentyfikowanego problemu i proponowanych rozwiązań.

Zważywszy na rolę turystyki – zarówno jako instrumentu promocji polskiej kultury oraz jako sektora gospodarki – koniecznym jest zapewnienie gminnym wspólnotom samorządowym takich narzędzi prawnych, aby mogły one w sposób adekwatny reagować na bieżące potrzeby wynikające z ruchu turystycznego, które dotyczą nie tylko odwiedzających ich podróżnych, ale również ich mieszkańców. Rozwój turystyki może bowiem generować nie tylko korzyści dla gmin i jej mieszkańców, ale także liczne problemy np. związane z zanieczyszczaniem i degradacją lokalnego środowiska naturalnego lub tkanki miejskiej, których nie da się rozwiązać bez stosownych nakładów finansowych. Naprzeciw tego typu szansom i zagrożeniom związanym z turystyką wychodzi właśnie idea prawnego umożliwienia wprowadzenia opłaty turystycznej-rekompensacyjnej.

Aktualnie funkcjonująca opłata miejscowa poprzez wyśrubowane wymogi klimatyczne utrudniała, a wręcz uniemożliwiała pobieranie jej w miejscowościach atrakcyjnych turystycznie, a co za tym idzie korzystanie z wpływów z opłat na cele związane z turystyką i promocją turystyczną.

Wskazany problem dotyczy przede wszystkim popularnych polskich destynacji turystycznych, wśród których są m.in. liczne miejscowości nadmorskie, górskie oraz metropolie związane z dziedzictwem kulturowym.

Przed wszystkim należy stwierdzić, że **opłata turystyczna-rekompensacyjna nie będzie nowym podatkiem**. Zgodnie z przyjętymi w nauce prawa kryteriami odróżnia ją od podatku to, iż zawiera w sobie cechę ekwiwalentności. W niniejszym przypadku odbywa się to poprzez rekompensatę polegającą w szczególności na przyznaniu zniżki do skorzystania z gminnej instytucji kultury, ośrodka sportu i rekreacji lub z innej oferty o charakterze turystycznym.

Przechodząc zaś do sumarycznego wymienienia najważniejszych rozwiązań normatywnych niniejszego projektu, są one następujące:

1. Rada gminy może wprowadzić opłatę turystyczno-rekompensacyjną, którą pobiera się w obiekcie hotelarskim oraz innym obiekcie, w którym są świadczone usługi hotelarskie.

2. Opłatę turystyczno-rekompensacyjną pobiera się od osób fizycznych przebywających dłużej niż dobę w gminie – za każdą rozpoczętą dobę pobytu.
3. Opłata turystyczno-rekompensacyjna nie będzie pobierana:
 - a. od osób przebywających w szpitalach;
 - b. od dzieci do lat 16;
 - c. od osób, od których pobierana jest opłata miejscowa albo uzdrowiskowa.
4. Opłata turystyczno-rekompensacyjna po dokonaniu poboru podlegałaby dystrybucji w następujących proporcjach:
 - a. 80 % do gminy, w której została zebrana;
 - b. 18% Polska Organizacja Turystyczna (POT);
 - c. 2% inkasent.
5. Opłata turystyczno-rekompensacyjna mogłaby być wprowadzona wyłącznie, gdy rada gminy przyjmie w drodze uchwały przysługującą w zamian za poniesienie opłaty - rekompensatę, polegającą w szczególności na przyznaniu zniżki do skorzystania z gminnej instytucji kultury, ośrodka sportu i rekreacji lub z innej oferty o charakterze turystycznym.
6. Rada gminy określa w drodze uchwały wysokość opłaty turystyczno-rekompensacyjnej, której wysokość może uzależnić w szczególności od miejsca świadczenia usługi hotelarskiej, kategorii i rodzaju obiektu, posiadanego wyposażenia miejsca, w którym są świadczone usługi hotelarskie, sezonowości, uwzględniając konieczność zapewnienia efektywności poboru opłaty i mając na względzie własne potrzeby finansowe, przy czym poziom minimalnej i maksymalnej stawki możliwej do ustalenia przez gminę zostanie określony w drodze rozporządzenia.

Skutkiem braku wprowadzenia proponowanej opłaty będzie brak niezbędnych środków na rozwój i promocję polskiej turystyki. Co też może przełożyć się na mniej satysfakcjonujące wyniki polskiej gospodarki.

[2] Czy były rozważane rozwiązania alternatywne?

➤ Tak

W wyniku analizy problemów, które mają być rozwiązane w przedmiotowej ustawie, stwierdzono, iż nie da się zastosować do ich rozwiązania działań nieregulacyjnych, ponieważ w tej formie byłyby one nieskuteczne i niemożliwe do wyegzekwowania na gruncie prawnym. Nie da się bowiem ich rozwiązać w inny sposób, aniżeli poprzez zwiększenie dostępnych środków będących do dyspozycji odpowiednich podmiotów, w przypadku niniejszego projektu zwłaszcza gmin. Umożliwienie radom gmin, odpowiednio do ich własnej oceny sytuacji, uchwalenia opłaty turystycznej-rekompensacyjnej, jest z tej perspektywy najprostszym rozwiązaniem, który nie będzie implikował zbędnych trudności.

Poniżej zostaną przedstawione kluczowe informacje dotyczące różnych rozwiązań stosowanych w krajach/miastach europejskich.

I. Włochy

Wysokość tych opłat jest ustalana przez odpowiednie urzędy miejskie i różni się w zależności od kategorii zakwaterowania oraz lokalizacji. Poniżej omówiono systemy opłat turystycznych w trzech popularnych miastach włoskich: Rzymie, Wenecji i Florencji.

1) Rzym

Wysokość podatku turystycznego ustala urząd miasta Rzym, a opłata pobierana jest tylko i wyłącznie w miejscach noclegu.

Stawki – Hotele: od 4 € do 10 € za noc w zależności od kategorii (1*-5*) Inne zakwaterowania (np. B&B, agroturystyka): od 3 € do 7 € za noc. Sposób płatności: gotówka lub karta w miejscu zakwaterowania.

Zwolnienia: Dzieci poniżej 10 lat, osoby z niepełnosprawnościami, kierowcy wycieczek, siły zbrojne.

Przeznaczenie środków pochodzących z poboru opłaty turystycznej:

Fundusze przeznaczane na promocję miasta, utrzymanie infrastruktury turystycznej, renowację zabytków, poprawę bezpieczeństwa w miejscach odwiedzanych przez turystów.

2) Wenecja

Opłaty różnią się w zależności od miejsca pobytu (Wenecja, wyspy laguny, część lądowa) i sezonu (niski i wysoki).

Zniżki: 30% dla noclegów na stałym lądzie, 20% na wyspach laguny.

Stawki – sezon niski: opłaty wahają się od 0,50 € do 2,50 € w zależności od standardu noclegu. Sezon wysoki: opłaty podwajają się, osiągając od 1 € do 5 €. Opłata za wstęp do Wenecji 5 € za osobę. Dotyczy jednodniowych turystów.

Zwolnienia: Dzieci poniżej 10 lat, osoby z niepełnosprawnościami, kierowcy wycieczek.

Przeznaczenie środków pochodzących z poboru opłaty turystycznej:

Zmniejszenie obciążeń dla mieszkańców, poprawa jakości oferty turystycznej, finansowanie prac konserwacyjnych i odbudowy dziedzictwa kulturowego.

3) Florencja

Opłata uiszczana jest u właściciela obiektu w którym planowany jest nocleg a następnie przekazywana gminie.

Stawki: Od kwietnia 2023 r. stawka podatku miejskiego we Florencji wynosi od 4,50 € do 8 € za noc, zależności

od kategorii. Opłata jest płatna za maksymalnie 7 nocy nieprzerwanego pobytu. Inne zakwaterowania: od 3,50 € do 7 € za noc.

Zwolnienia: Dzieci poniżej 12 roku życia, osoby pomagające pacjentom w szpitalach, studenci Uniwersytetu we Florencji, siły policyjne, osoby z niepełnosprawnościami posiadające właściwe zaświadczenie.

Przeznaczenie środków pochodzących z poboru opłaty turystycznej:

Promocja miasta, wspieranie usług informacyjnych oraz finansowanie infrastruktury dla zapewnienia efektywnego funkcjonowania miasta.

II. Grecja

Grecja, w odróżnieniu od Włoch, przyjmuje jednolite podejście do opłat turystycznych na terenie całego państwa. Bez względu na lokalizację, czy to większe miasta kontynentalne czy malownicze wyspy, stawki są jednakowe. Opłata ta obejmuje również noclegi w pokojach lub apartamentach, a wysokość opłat zależy od kategorii noclegów. Poniżej wysokość opłaty dla różnych kategorii obiektów noclegowych:

1* - 0,25-1 €

2* - 0,50 €

3* - 1,50 €

4* - 3 €

5* - 4 €

Oплата obowiązuje także na pokój/apartament za noc:

Apartamenty - 0,25-1 € (pokoje/apartamenty na podst. liczby kluczy).

III. Hiszpania

1) Baleary:

Stawki podstawowe (wysoki sezon): od 1 € (kempingi) do 4 € (hotele 5*).

Stawki podstawowe (niski sezon): od 0,25 € (kempingi) do 1 € (hotele 5*).

2) Barcelona:

Stawki podstawowe (wysoki sezon): od 3,7 € (hostele/kempingi) do 6,25 € (hotele 5*).

Stawki podstawowe (niski sezon): od 3,7 € (hostele/kempingi) do 6,25 € (hotele 5*).

3) Katalonia:

Stawki podstawowe (wysoki sezon): od 0,60 € (hostele/kempingi) do 3 € (łódź wycieczkowa, hotele 5*).

Stawki podstawowe (niski sezon): od 0,60 € (hostele/kempingi) do 3 € (łódź wycieczkowa, hotele 5*).

4) Walencja:

Stawki podstawowe: od 0,50 € (hotele/kempingi niższej kategorii) do 2 € (hotele 5*).

Podatek w Hiszpanii jest pobierany od osób powyżej 16 roku życia, zatrzymujących się w różnych obiektach turystycznych, i jest naliczany za każdą kolejną noc pobytu. Dochód z zebranej opłaty służy inicjatywom na rzecz ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju.

IV. Francja

We Francji regiony posiadają pewną autonomię w kwestiach związanych z opodatkowaniem turystów. Władze regionalne ustalają charakterystykę podatku, w tym jego okres obowiązywania, wysokość w zależności od rodzaju zakwaterowania oraz ewentualne ulgi. Podatek turystyczny jest płatny bezpośrednio w miejscach zakwaterowania, zarówno gotówką, jak i kartą.

1) Region Île-de-France (Paryż):

Stawki podstawowe: od 2,60 € (1*, B&B, hostele) do 14,95 € (pałace) za osobę, za noc.

Dodatkowe opłaty departamentalne i regionalne.

2) Nicea (Owernia-Rodan-Alpy):

Stawki podstawowe: od 0,60 € (1*) do 4 € (pałace) za osobę, za noc.

Ograniczenie dziennego limitu podatku.

3) Lyon (Owernia-Rodan-Alpy):

Stawki podstawowe: od 0,75 € (1*) do 4,55 € (pałace) za osobę, za noc.

Dodatkowy podatek departamentalny.

4) Bordeaux (Nowa Akwitania):

Stawki podstawowe: od 0,80 € (1*) do 4,60 € (pałace) za osobę, za noc

Limity dziennego, tygodniowego i miesięcznego podatku.

Podatek turystyczny ma na celu wspieranie lokalnych inicjatyw i rozwoju infrastruktury, a jego wysokość może różnić się w zależności od regionu i charakteru zakwaterowania. Dodatkowe opłaty regionalne mogą być także nakładane na podstawowy podatek turystyczny.

V. Niemcy

W Niemczech podatek turystyczny przybiera różne nazwy i formy w zależności od miasta lub regionu. Możemy spotkać się z określeniami takimi jak podatek od noclegu, podatek od pokoju, podatek od łóżka, podatek od zakwaterowania czy składka turystyczna/opłata.

Zasady ogólne:

- 1) Podatek może być nakładany procentowo od kwoty za pokój/apartament lub ustalanego jako stała stawka.
- 2) Osoby przyjeżdżające w celach biznesowych mogą być również zobowiązane do uiszczenia opłaty, co niedawno zaczęło obowiązywać nawet w Berlinie.
- 3) Oprócz podatku turystycznego, Niemcy pobierają także dodatkowy podatek nazywany opłatą uzdrowską w miejscowościach posiadających spa.

Mechanizmy obliczania: W niektórych miastach kwota podatku jest dzielona na osoby korzystające z noclegu, co oznacza, że opłata jest obliczana indywidualnie dla każdego gościa.

Przykłady stawek w innych miastach:

- 1) Lipsk: 1 € od osoby za noc dla noclegów do 30 €, 3 € dla noclegów droższych niż 30 €.
- 2) Hamburg: od 0,50 € do 4 €, zależnie od ceny noclegu, przy czym za każde dodatkowe 50 € opłaty netto kwota podatku wzrasta o 1 €;
- 3) Darmstadt: 2%;
- 4) Berlin: 5%;
- 5) Dortmund: 7,5%.

Przykładowo Monachium, Stuttgart, Norymberga, Mannheim, Lubeka nie pobierają obecnie żadnych opłat turystycznych od przyjezdnych.

VI. Czechy

W Pradze, nałożono podatek turystyczny w wysokości 50 CZK za osobę za noc, z maksymalną liczbą 60 nocy. Fundusze pozyskane z podatku mają służyć długoterminowej wizji rozwoju turystyki i miasta, a połowa z nich jest przeznaczana na wsparcie turystyki.

VII. Austria

Zdecentralizowany system podatkowy, gdzie każda prowincja ma autonomię w ustalaniu podatków turystycznych. Podatek jest naliczany za osobę i noc, różniąc się w zależności od regionu. W niektórych miejscowościach uzdrowskich pobierany jest dodatkowy podatek, który finansuje koszty infrastrukturalne. Opłatę należy uiścić w miejscu noclegu.

VIII. Węgry

W Budapeszcie, turyści są zobowiązani do zapłaty 4% ceny pokoju/apartamentu za noc od osoby. Zwolnienie z podatku dotyczy głównie gości przyjeżdżających w celach edukacyjnych lub zawodowych.

Źródło: Analiza korzyści i wyzwań związanych z wprowadzeniem opłat turystycznych - Raport z analizy Desk Research opracowanej na zlecenie Wrocławskiej Organizacji Turystycznej.

II. Wymogi określone w art. 34 ust. 2 pkt 3–5 regulaminu Sejmu

[3] Jakie są przewidywane skutki prawne projektowanych rozwiązań?

1. Wprowadzenie do porządku prawnego możliwości ustanowienia opłaty turystycznej-rekompensacyjnej wpłynie na prawną działalność gminnych jednostek samorządowych poprzez umożliwienie im nakładania nowego rodzaju opłaty lokalnej. W przypadku decyzji danej gminy o wprowadzeniu takiej opłaty będzie to implikowało powstanie prawnego obowiązku jej uiszczenia i przekazania gminie w sytuacji unormowanej projektowanymi przepisami.
2. Proponowane narzędzie prawne będzie respektowało i realizowało konstytucyjną zasadę pomocniczości, umacniającą uprawnienia obywateli i ich wspólnot (Preambuła Konstytucji RP) Albowiem to organ wybrany i reprezentujący gminną wspólnotę samorządową – rada gminy – będzie uprawniony do ewentualnego ustanowienia takiej opłaty w drodze uchwały. Wzmocni to także prawną podmiotowość gminy, gdyż to ona, poprzez radę gminy, będzie decydowała o ustanowieniu opłaty turystyczno-rekompensacyjnej albo jej braku.

[4] Jakie są przewidywane skutki społeczne projektowanych rozwiązań?

1. Ewentualne nałożenie opłaty turystycznej przez gminę wpłynie na większą ilość środków wydatkowanych przez podróżnych w związku noclegiem w danej miejscowości. Jednakże połączenie tej daniny z rekompensatą, polegającą w szczególności na przyznaniu zniżki do skorzystania z gminnej instytucji kultury, ośrodka sportu i rekreacji lub z innej oferty o charakterze turystycznym, a także fakt jej relatywnie niewielkiej wysokości i ustawowych zwolnień od jej opłacenia dla grup wrażliwych społecznie, spowoduje, iż przedmiotowa opłata nie będzie istotnym obciążeniem dla podróżnych. Według danych GUS w 2024 r. 38,8 turystów skorzystało z obiektów noclegowych w Polsce (<https://stat.gov.pl/obszary-tematyczne/kultura-turystyka-sport/turystyka/wykorzystanie-turystycznych-obiektow-noclegowych-w-2024-r-18,3.html>). W ujęciu pieniężnym szacuje się, że z każdym rokiem po roku od wejścia w życie projektowanych przepisów ogół obywateli przeznaczą na uiszczenie opłaty 455 mln. Co w perspektywie 10 lat da 4550 mln zł wydatków. Z kolei w ujęciu niepieniężnym należy stwierdzić, iż około 65% noclegów w obiektach hotelarskich jest udzielane obywatelom RP, dlatego poniosą oni łącznie 455 mln zł wydatków rocznie z tytułu opłaty turystycznej-rekompensacyjnej.
2. Zwiększony ruch turystyczny wiąże się także z negatywnymi skutkami, do jakich należy większe obciążenie środowiska naturalnego w związku z większym przepływem grup ludzi i nie zawsze stosownym respektowaniem norm odnośnie ochrony tego środowiska. Większe środki dla gmin pozyskane z przedmiotowej opłaty pozwolą im skuteczniej niwelować tego typu skutki uboczne np. poprzez większe nakłady na środki ochrony środowiska itp.
3. Podkreślić też należy, iż rozwój turystyki danego szczególnego obszaru jest równoznaczny z rozwojem całego regionu, do którego przynależy. W ten sposób wzmocnienie środków finansowych przeznaczonych na turystykę w istocie wspiera szerszą dziedzinę polityki państwa, jaka jest rozwój regionalny.

[5] Jakie są przewidywane skutki gospodarcze projektowanych rozwiązań?

1. Ewentualne nałożenie opłaty turystycznej przez gminę wpłynie na przedsiębiorców świadczących usługi hotelarskie, w tym MŚP, poprzez to, że będą oni musieli pobierać opłatę turystyczną-rekompensacyjną jako inkasenci. Będą oni także beneficjentami środków pochodzących z podziału pobranej opłaty turystycznej-rekompensacyjnej (2%). Z danych GUS można wywnioskować, iż w Polsce jest około 34 tys. obiektów, w których przedsiębiorcy świadczą usługi hotelarskie (<https://stat.gov.pl/obszary-tematyczne/kultura-turystyka-sport/turystyka/wykorzystanie-turystycznych-obiektow-noclegowych-w-2022-roku.18.1.html>). W ujęciu pieniężnym szacuje się, że grupa dużych przedsiębiorstw zyska z każdym rokiem po roku od wejścia w życie projektowanych przepisów 2 mln zł. Co w perspektywie 10 lat da 20 mln zł. Z kolei w odniesieniu do sektora mikro, małych i średnich przedsiębiorstw zysk ten szacuje się na 12 mln zł, a w perspektywie 10 lat na 120 mln zł. Zaś w ujęciu niepieniężnym trzeba stwierdzić, iż około 15% z obiektów hotelarskich będzie prowadzonych przez duże przedsiębiorstwa, stąd kwota 2 mln zł zysku rokrocznie jako inkasenci. Z kolei Około 85% z obiektów hotelarskich będzie prowadzonych przez MŚP, stąd kwota 12 mln zł zysku rokrocznie jako inkasenci.
2. Projekt przewiduje zwiększenie liczby dokumentów oraz procedur związanych z naliczaniem opłaty turystyczno-rekompensacyjnej. Przedsiębiorcy świadczący usługi hotelarskie, w tym MŚP będą mieli to zrekompensowane poprzez uzyskiwanie 2% z pobieranych opłat. Zaś wzmocnienie lokalnej polityki turystyki, będącej efektem proponowanych zmian, przyczyni się do tego, że nie będzie to duże obciążenie w porównaniu do długofalowych korzyści z tego czerpanych.
3. Wzrost przychodów gmin z tytułu opłaty turystycznej-rekompensacyjnej przyczyni się do rozwoju tychże gminnych wspólnot samorządowych, napędzanych przez wzrastający ruch turystyczny. To z kolei powinno implikować wzrostem zatrudnienia w podmiotach szeroko związanych z turystyką np. gastronomia, hotele itd.

[6] Jakie są przewidywane skutki finansowe projektowanych rozwiązań, w szczególności wpływ na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego?

1. Według danych GUS w Polsce jest 2479 gmin (<https://stat.gov.pl/statystyka-regionalna/jednostki-terytorialne/podzial-administracyjny-polski/>) W ujęciu pieniężnym szacuje się, że gminy uzyskają z każdym rokiem po roku od wejścia w życie projektowanych przepisów 560 mln zł. Co w perspektywie 10 lat da 5600 mln zł. To wszystko może zapewnić nowa fakultatywna kompetencja umożliwiające wprowadzenie opłaty turystyczno-rekompensacyjnej na obszarze gminy. Gmina byłaby Beneficjentem 80% środków pochodzących z podziału pobranej opłaty turystycznej-rekompensacyjnej.
2. W ujęciu pieniężnym szacuje się, że Polska Organizacja Turystyczna uzyska z opłaty z każdym rokiem po roku od wejścia w życie projektowanych przepisów 140 mln zł. Co w perspektywie 10 lat da 1400 mln zł. POT byłby beneficjentem 18% środków pochodzących z podziału pobranej opłaty turystycznej-rekompensacyjnej.
3. Wprowadzenie do porządku prawnego możliwości ustanowienia opłaty turystyczno-rekompensacyjnej wpłynie na działalność gminnych jednostek samorządowych poprzez umożliwienie im nakładania nowego rodzaju opłaty lokalnej. Wzmocni to pozycję gmin jako wspólnoty samorządowej jej mieszkańców i pozwoli w lepszy sposób prowadzić politykę turystyczną na swoim obszarze. Wzmocnieniu ulegnie także kondycja i możliwości POT, która mając większe środki, będzie mogła prowadzić bardziej efektywną promocję walorów turystycznych Polski.
4. Liczba noclegów turystów w obiektach noclegowych w Polsce w 2023 r. – 98 454 980.
5. Liczba obiektów noclegowych w Polsce – 30 413.
6. Liczba aktywnych przedsiębiorstw w Polsce (przeważający rodzaj działalności PKD 55.1 i 55.2) w 2023 r. – 29 555.

7. Zgodnie z powyższym, przy przyjęciu średniej kwoty w wysokości 7 zł można założyć że wpływy z opłaty turystyczno-rekompensacyjnej wyniosą w skali roku ponad 700 mln zł
 $\text{Uśredniona liczba noclegów w skali roku} \times \text{uśredniona kwota opłaty} = \text{kwota rocznego wpływu z opłaty}$
 $100\,000 \times 7\text{zł} = 700\text{ mln zł}$
Z tej kwoty 80%, które trafi do gmin to 560 mln zł
Z tej kwoty 18%, które trafi do POT to 126 mln zł
Z tej kwoty 2%, które trafi do inkasentów to 14 mln zł

[7] Wykaz źródeł finansowania, jeśli projekt ustawy pociąga za sobą obciążenie budżetu państwa lub budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Projekt nie wymaga podania źródeł finansowania, gdyż nie pociąga za sobą obciążenia budżetu państwa lub budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

[8] Czy projekt ustawy podlega procedurze notyfikacyjnej?

➤ Nie

III. Wymogi określone w art. 34 ust. 2a i 2b regulaminu Sejmu

[9] Czy projekt ustawy zawiera przepisy określające zasady podejmowania, wykonywania lub zakończenia działalności gospodarczej (art. 34 ust. 2a regulaminu Sejmu)?

➤ Nie

Projekt nie zawiera przepisów określających zasady podejmowania, wykonywania lub zakończenia działalności gospodarczej.

[10] Czy wdrożenie projektowanych przepisów spowoduje obciążenia administracyjne mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców (art. 34 ust. 2a regulaminu Sejmu)?

➤ Tak

Projekt przewiduje zwiększenie liczby dokumentów oraz procedur związanych z naliczaniem opłaty turystyczno-rekompensacyjnej. Przedsiębiorcy świadczący usługi hotelarskie, w tym MŚP będą mieli to zrekompensowane poprzez uzyskiwanie 2% z pobieranych opłat. Zaś wzmocnienie lokalnej polityki turystyki, będącej efektem proponowanych zmian, przyczyni się do tego, że nie będzie to duże obciążenie w porównaniu do długofalowych korzyści z tego czerpanych. W opracowaniu tych obciążeń dążono do tego, aby były proporcjonalne – a więc aby nie wykraczały poza to, co konieczne.

[11] Czy projekt ustawy zawiera przepisy regulacyjne lub określa wymogi dotyczące świadczenia usług transgranicznych w rozumieniu ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (art. 34 ust. 2b regulaminu Sejmu)?

➤ Nie

Projekt nie dotyczy świadczenia usług transgranicznych w rozumieniu ustawy o uznawaniu kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej.